

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!
Yıl: 19 Sayı: 445

İŞÇİNİN SESİ

Gün, ortak vurma günüdür!
Aralık 1996

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! KARKERAN HEMU WELATAN YEKBİN! BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! KARKERAN HEMU WELATAN YEKBİN!

HALK MECLİSLERİNDE TOPLANACAĞIZ

Umut Gazioğlu

Devrimci basın, T.C. burjuva devletinin baskıcı, katil ve sömürgen, işkenceci düzenini gözler önüne seriyor. Başındaki mafya-şeriat karması hükümetin faşizmin sınırına vardığını en canlı şekilde gösteriyor. Burjuva medyası ise, toplu halde vargüçleriyle karşısaldırıda bulunarak, devleti ve düzeni savunma görevlerini yerine getirmek için çırpınıyorlar. Ancak bir bölümü son günlerde T.C. devleti hakkında, neredeyse devrimci basınla eşdeğer söylemlere başladılar. Oktay Ekşi, itiraf edercesine ve üzülerek şunları yazabiliyor:

> "Böylece anladık ki... Türkiye Cumhuriyeti devleti, maalesef boğazına kadar cinayete, uyuşturucu kaçakçılığına, gasp ve şantaja batmış bir örgüt konumuna sokulmuştur. Çok vahim bir durum...Devletle bağdaştırılması mümkün olmayan bir görüntü." (*Hürriyet*, 5 Kasım 1996)

Türkiye burjuvazisi bölünmüş durumdadır. Her kesim kendi çıkarları doğrultusunda devleti kurtarma(!), daha doğrusu tam anlamıyla elegeçirme operasyonundadır. Bunu aşağıda açıklamaya çalışacağız. Ama önce basında bu çıkışların başlangıcına bakalım. Öyle ya, yıllardır yargısız infazlarla ve işkencelerde devrimciler yokedilirken, gözaltında kayıpların sayıları yüzleri aşarken, gencecik üniversiteli ve liseli gençler öldüresiye coplanırken... neden sesleri çıkmıyor ve neden T.C. devletine toz kondurmak istemiyorlardı? Yani bir trafik kazası mı -ki bu kazaya kuşkuyla bakıyoruz- bekliyorlardı?

3 Kasım 1996 günü, Susurluk ilçesi civarında bir trafik kazası oluyor. Kazada, 18 yıldır aranmakta olan(!) faşist cani ve uyuşturucu kaçakçısı Abdullah Çatlı'yla eski İstanbul emniyet müdür yardımcısı Hüseyin Kocadağ ölüyor. DYP milletvekili Sedat Bucak yaralı olarak hastahaneye kaldırılıyor.

Arabada çok sayıda silah ve mermi, susturucular, ortadan yokolan bir çanta ve kokain izleri...Bir anda yer yerinden oynuyor: Bu kişiler niçin birarada bulunuyordu? Katil, tetikçi ve kaçakçıyla, polis ve siyasetçi birlikte nereden gelip, nereye gidiyorlardı? Burjuvazinin bir kesimi olayı basında ele aldı; bu soruların yanıtlarını, film senaryolarına taş çıkartacak biçimde ayrıntıladı. Böylece başta sözünü ettiğimiz gibi, T.C. devletini, "devrimci ve komünist söylemlerle tanımlama" süreci başladı. Susurluk kazası bıçakla kesercesine burjuvaziyi ikiye ayırdı: Ölenlere "vatansever, görev şehidi" ve sağ kalana "kahraman, gazi" diyenlerle, "kaçakçı mafya çetesi, özel tim katilleri" diyenler!

"Devlet içinde gizli devlet" gibi işleyen, MİT'e alternatif ve doğrudan eşbaşbakan ve dışişleri bakanı Çiller'e bağlı "katil mafya çetesi" artık gizlenemeyecek biçimde su yüzüne çıkmıştır. İktidardaki kesim, mafya başı Mehmet Ağar'ı İçişleri bakanlığından azlederek, olayı kapatmayı denedi. Ama burjuvazinin bir kesimi artık durmaması gerektiği kararına varmış görünüyordu. Avrupa Parlamentosu'ndaki İngiliz Muhafazakar Parti temsilcilerinden James Moorhouse'ın; "Çiller'in adının kirli olduğu ve artık Türkiye'yi diktatörlükle yönetilen ülkeler arasında saydıkları" ifadesiyle tavırlarını sürdürdüler.

Moorhous'n bu sözlerine köşe yazısında yer veren Ertuğrul Özkök: "Bugün Türkiye'yi diktatörlüğe hevesli bir koalisyon yönetiyor." yargısına varmadan önce, eski TBMM başkanı Hüsamettin Cindoruk'tan Çiller'e ilişkin önemli bir anekdot anlatıyor: Çiller, Baykal ile koalisyondayken, Cindoruk'u ziyarete gider. Ortağından şikayetçi olan Çiller, azınlık hükümeti kurmak istediğini söyler. Cindoruk, bunu yürütmenin zorluğunu ve askerin müdahalesine kadar varabileceği endişesini dile getirince, Çiller: "Ben korkmuyorum. Çünkü askeri arkama aldım. Polisi ise tamamen yanıma aldım. Asker bundan sonra birşey, yani darbe yaparsa benim için yapar."(*Hürriyet*, 18 Kasım 1996)

ERBAKAN SUSMAK ZORUNDA MI?

Susurluk olayı üzerine herkes konuşurken, başbakanın neden sustuğu soruluyordu. Ansızın "Susurluk faso fiso!" diyerek çıktı ortaya. Konuşan basını "terörist" gösterip, hakkında Meclis'te genel görüşme açtırdı. Arkasından "diktatörlüğe hevesli koalisyon", halkın haber alma özgürlüğünü yokeden en baskıcı bir sansür yasasını Meclis'e getirtecektir.

Necmeddin Erbakan'ın yüzde yüz karşı olduğu halde, Atatürkçü olduğunu ilan edecek kadar yalancılığının bile, RP kitlesinden fazla tepki aldığı yok. Çünkü şeriat yönetimini tüm kurumlarıyla devlete taşıyarak, bir "İslam Devleti" oluşturuncaya kadar, yalancılık, yolsuzluk ve namussuzlukların her türlüsünün mübah olduğuna inandırılmışlardır.

Yaklaşık otuz yıldan beri adım adım bu amaca yaklaştıkları ortadadır. Çok sayıda dinci genç imam hatip liselerini bitirip, çeşitli üniversitelere girerek okumuştur. Bugün bunların, RP'nin üst düzey yönetici kadrolarını oluşturduğu bir yana, devlet yönetiminin aşağıdan yukarıya doğru her kesiminde onbinlercesi görev yapmaktadır. Çok geniş şeriatçı ticaret burjuvazisi yaratılmış ve sanayi burjuvazisinin de temelleri atılmıştır. Böylece birinci aşama, RP'yi %21'lerle iktidara yaklaştırmıştı. İkinci aşama ise, ister orta sağdan ister orta soldan olsun herhangi bir parti ortaklığında iktidar olmak; bu sayede devlet kadrolarına tam yerleşmek. Ama asıl hedef, uzatmalı çavuşlar ve kısmen assubaylar aracılığıyla sızmış ve geniş yandaş bulmuş olduğu TSK'nın içinde yuvalanmaktı.

Hırsızlık, yolsuzluk ve dolandırıcılığıyla çetebaşı ve dikta heveslisi Tansu Çiller, RP'nin amaçlarında kullanacağı en temiz(!) ve ideal araçtı. Bir süre önce "siyaset din için vardır" diyen Tansu ile artık amaç birlikteliği oluşmuştu. Bu arada Refah'lı Kayseri belediye başkanı olan Şükrü Karatepe, Mustafa Kemal'in anıtkabrini yüzbinlerce insanın ziyaret ettiği sırada; "içi kan ağlayarak anma gününe katıldığını; biraz daha bekleyeceklerini ama müslümanların içlerindeki hırsı, kini, nefreti eksik etmemelerini" çekinmeden söylemişti. Erbakan, ortağı DYP'den bazı bakan ve milletvekillerin buna itirazlarını, "Susurluk ☛

E-Mail adresimiz: http://members.aol.com/mesajis

Web Site adresimiz: http://members.aol.com/TKPIS

olayını" pazarlık yaparak susturmuş bulunuyor. Zaten özünde devletin mafyacı kişiliği kendisini hiç ilgilendirmeyen Erbakan'a, kendi çıkarları için "Susurluk Olayı"nda susmak düşmektedir.

KURTULUŞ ÇARELERİ ARIYORLAR

Burjuvazinin bir kesimi "sivil faşist diktatörlüğü" önleme yolları aramaktadır. Özellikle basın özgürlüğünü ortadan kaldıracak sansür yasasını Meclis'ten geçirme hazırlığı 1960 öncesi Adnan Menderes'in ardarda çıkarttığı sansür yasaları işleniyor. Bu konunun işlendiği yazılardan biri şöyle bağlanmaktadır: "...bu yolla varılsa varılsa Adnan Menderes'in vardığı yere varılır. O da yoğun fakat işe yaramayan bir pişmanlık ve hazin akıbettir."(Oktay Ekşi, *Hürriyet*, 18 Kasım 1996)

Bu kesim, polis-faşist-mafya ve şeriat karması bu hükümetin, diktatörlük uygulamalarından kurtulmak için, 27 Mayıs türü bir askeri darbe çağrısı yapmaktadır. Ayrıca biraz daha akıllıca davranarak birbirleriyle uğraşmaktan başka birşey yapmayan liberal partiler dışında, kendilerine sol bağlaşıklar aramaktalar:

Bu nedenledir ki, birkaç ay önce, Tansu Çiller'in özel çetesine ilişkin MİT raporunu *Aydınlık*'ta yayınlayan Doğu Perinçek siyasi gündeme oturtuldu. Susurluk kazasıyla birlikte, burjuvazinin bir kesiminin yazılı ve sözlü medyası, "bir *Aydınlık* alın" diyecek kadar, İP'in propagandasını yürütmeye başladı.

Öte yandan, ellerine süpürgeler alarak Ankara sokaklarını süpürme gösterisi yapan ÖDP'e göz kırpıp, övgüsel davranıyorlar. YÖK'ü protesto eden, özgür ve parasız üniversite isteyen devrimci gençlere de çağrı yapıyorlar: Sırası değil şimdi; "YÖK'ü bırak, hükümeti düşürmeye bak(!); bunun için sokaklara dökülelim." Her zaman "öğrenciler siyasetle değil, dersleriyle uğraşsınlar!" diyen burjuvazi, kendi çıkarları sözkonusu olduğu zaman onları nasıl da siyaset için sokağa çağırıyor. N'oluyoruz? Kafalarında bir "Sol Cunta" plan mı var yoksa? Bunun ne mene birşey olduğunu, Mümtaz Hoca'yla, İlhan Selçuk'a sorsunlar. Yok yok, en iyisi: anlı şanlı MİT ajanı Prof. Mahir Kaynak'a danışsınlar.

ALEVİLER NEREDELER VE NE YAPIYORLAR?

Faşist-mafya-şeriat karması hükümet, devleti adım adım sivil faşist diktatörlüğe biçimlendirirken; ülke nüfusunun üçte birini oluşturan Alevi toplumu bölünmüşlüğünü yaşamaktadır. Şeriatın devleti ele geçirmesi, İran örneği bir İslam faşizminin gelmesi demektir. Aleviler için Emevi, Abbasi ve, tarihi boyunca kitlesel Alevi kıyımları yapmış Sünni Osmanlı dönemlerinin zulmünün ve kıyıcılığının geri gelmesidir.

Şeriatçı islam faşizmi, Aleviler Sünnileşmedikleri takdirde, onları kafir sayıp, cihada zorlayacaktır. Onun içindir ki Erbakan, son küçük ara seçim propagandasında, ufak bir sözcük oyunuyla; "hei Alevi Sünnidir" derken, Sünniliğin-şeriatın koşulları yerine getirilmelidir uyarısını yapmıştır. Aleviliğin bidat, Aleviliğin islam dogmatikliğinin karşısında; tanrı ve peygamber inancının, kendilerinden çok farklı olduğunu bilmez mi Erbakan? Bilir de, "Alevilik Ali'yi ve Ehlibeyti sevmektir. Ben de seviyorum, öyleyse Aleviyim" gibi ucuz bir mantık önermesiyle, şimdilik onları yanına çekmeyi denemektedir. Oysa bu söz Alevilerin takıyyesidir; Sünnilerin elinden, bunu söyleyerek kurtulur ve "Siz sevmiyor musunuz?" diye sorarak onları mat eder!

Peki Aleviler ne yapıyorlar? "Alevi İslam" kavramına sarılmış, Türk-İslam sentezcileriyle Kuran'da buluşmaya(!) koşan Cem Vakfı ve Dergisi çevresi burjuvazi ve yönetimle kolkola yüksek sosyetenin zevk ve nimetlerinden yararlanıyor. İcazetini Hünkar Dergahı'ndan değil, devletten almış İzzettin Doğan Dede, son olarak, Susurluk kazasında Abdullah Çatlı ile birlikte ölen Hüseyin Kocadağ'ın, cenaze töreninde gözyaşlarını silerken görüldü. Bu onun kimlerle ilişkileri olduğunu gösterir. Alevilerin yüzkarası kontrgerillacı, özel harekatçı ve mafya işbirlikçisi Hüseyin Kocadağ gibi yol düşkününü, inançlı bir dede talip olarak karşısına da almaz, cenazesine de gitmez; "Buyruk"ta bunun yeri vardır.

Ya o büyük ve tantanalı gösteriler içinde, trilyonlar harcanarak kurulmuş *Demokratik Barış Partisi* ne durumda? Bu partiye Alevi partisi, mezhep partisi diyorlar; bu nedenle Yargıtay Başsavcılığı tarafından, kapatılması için Anayasa mahkemesine dava açıldı. Bu parti kesinlikle Alevi partisi değildir; çünkü Alevilik siyasetlerinden ne Babailik, ne Bedreddincilik ve ne de Kızılbaşlığın felsefi materyalizmi temeli üzerine kurulmuştur.

Sağa yatık bu merkez sol partinin, Alevilik temelinde kurulduğu iddiasıyla kapatılmasını istemek, bunu tescil etttirmek anlamına gelir. Yönetimi dine dayamak çabasındaki parti için herhangi bir işlemde bulunmamış Anayasa Mahkemesi, DBP'yi kapatmaz. Ama kapatsa da, kapatmasa da olay partiyi canlandırır. Bunun için gösteriler yapmak üzere de DBP hemen kolları sıvadı.

Alevi toplumunun demokratik kitle örgütlerine, sivil örgütlere gelince: Türkiye'de ve yurt dışında Alevi-Bektaşi Kültür Dernekleri ya da Pir Sultan Dernekleri ve Vakıflar olarak yüzlerce Alevi örgütlenmeleri bulunmaktadır. Avrupadaki Alevi örgütlenmeleri bir federasyon oluşturmuşsa da, Türkiye'deki vakıflar ve diğer örgütlenmeler, birlik-federasyon oluşturmaları bir yana, demokratik baskı gurubu görevini de yerine getirememektedir. Ayrıca Aleviliğin bin yıllık tarihi içerisinde üretmiş olduğu onlarca toplumcu-komünist siyasetleri yok sayıp, siyasetsizleşme siyaseti yapma yanlışına kapılmış bulunuyorlar.

Alevi örgütlenmelerinin temel görevi cemevleri açıp içinde cem yaptırmak, semah dönmek ve gülbenk çekmek değildir. Bunları esas alan örgütler, açıkça din ve inanç gericiliğine batmışlardır. Alevi-Bektaşi kültür dernekleri hızla gericileşmektedir.

"Cem yapıyor, semah dönüyoruz!" sloganı yanlıştır. Yaptığınız cem zaten temsilidir; taklittir, öykünmedir. Döndüğünüz semahlar, folklorik oyun niteliği taşır. Oysa semah, cem toplu tapınmasının bir parçasıdır. Cemlerde her talibin özünü dara çekmesi; eleştiri-özeleştiri vardır; varını-yoğunu meydana koyup bölüşme vardır. Musahiblik vardır; içtiği su, yediği lokma aynı olan, herşeyini paylaşan musahibler cemde Pir huzuruna çıkar. Öznefsin (egoizmin) öldürülmesi, yokedilmesi demek olan 'ölmeden önce ölmeyi' bilmeden cem yapılmaz. Cem ortamı Aleviliğin yaşam düzeni ve biçimini belirler. Aleviliğin "Eline, beline ve diline sahip ol" ahlak kuralından daha önemli ilkesi: "Canı cana, malı mala katmaktır." Yani sevginin sonsuzluğunda bütünleşerek, malı-mülkü birleştirip ortaklaşa kullanmak ve eşitlik içinde yaşamaktır. Cem toplu ibadeti bu ilkelerin yaşama geçirilmesi için yapılır. Haydi bir Dede, malını-canını yola koyup gerçek bir cem yapsın bakalım.

Yapamaz. Ancak sosyo-ekonomik düzeyi eşit toplumsal (kapalı kabile ve köy toplumlarında) yapıdaki birimlerde olur. Sınıfsız toplumun ibadetidir cemler ve komünist toplum düzeninin simgesidirler.

Dernekler temsili türden cemler düzenleyip, semah gösterileri yaparak ya da Alevi sanatçıları dinleterek kültür ve sanat çalışmaları elbette yapacaktır. Ama bunları örgütlülüğün tek yapması gerekli etkinlikler olarak sunmak, Aleviliği din bağlamında gericileştiriyor. Böylelikle genç kuşaklara da yanlış öğretiliyor. Bugün Alevilik konusunun gündemden düşmüş olması, örgütlerin gericileşen tutumlarına bağlanabilir.

ALEVİLİKTE 'CEM YAPMAK' HALK MECLİSİ TOPLAMAKTIR

Alevi örgütlenmeleri, bu inanç sisteminin kültürel, ekonomik ve toplumsal temellerdeki felsefesinin özüne uygun işlev sürdürmelidir. Dernekler, Alevilik-Bektaşilik kültür ve araştırma merkezleri biçimine dönüşmeli. Ama özüne uygun; zulme baskıya ve sömürüye karşı ve emekten yana siyasetini açıkça göstermelidir. Alevi örgütleri, inancın özünden gelen komünist siyasette birleşmedikleri sürece, bugünkü parçalanmışlığın ötesinde, dağılmaya mahkum olur. Unutmamalıdır ki, Alevilerin dostları ve hem de tam sözcük anlamıyla musahibleri işçi ve emekçilerdir. komünistlerdir. Gazi'de barikatlarda, cemevinde onlarla omuz omuza çarpıştınız; Ümraniye'de, Nurtepe'de onlarla kolkola yürüdünüz...

Ancak kısa dönemde yapılacak olan, birlik ve beraberliğin sağlanmasıdır. Faşistlerin ve şeriatçıların eliyle sivil faşist diktatörlük hızla gelmekteyken, ya da burjuvazinin öbür kesiminin, sol gösterip sağ vuran bir askeri cunta beklediği sırada, hızla birleşip halk güçleri oluşturmak gerekiyor. Her mahalle, her kasaba ve her köydeki Alevi-Bektaşi, Pir Sultan ve Cemevi örgütlenmeleri tüm üyeleriyle birlikte, bölgede kurulmuş olan HALK MECLİSİ'ne katılmalı. Yoksa, kurulması için öncülük etmelidir. Gazi ve Zübeyde mahallelerinde kurulmuş olan Halk Meclis'leri kendilerine örnek olabilir. Örgütlü örgütsüz, aynı toplumsal birimde yaşamakta olanların, din-inanç, ulus farkı gözetmeden biraraya gelip, ortak dert ve sorunlara sahip çıkması; dostluk kardeşlik kurarak birlikte yol yürümesi, birlikte çalışması, farklı inanç ve düşünce sahiplerini daha iyi tanıştırıp kaynaştırır. Bu sayede halk güçleri oluşturulur.

Alevilik inancında cem yapmak, sözcüğün tam anlamıyla Halk Meclisi toplamaktır. Ceme katılan kadın erkek yetişkin insanlardır; sosyolojik anlamda aynı toplumun bireyleri, birarada sorunlarını görüşür tartışır ve çözüme ulaştırırlar; mahkeme oluşturulup, yargılama yapılarak haklıyı haksızı ayırırlar. Kısacası Alevi toplumu Halk Meclisinin yabancısı değildir. Sadece şimdi cemevinin (toplantı yerinin) kapısını herkese açacak. Eskiden gizli ve gece yaptığı cemini (toplantısını) gündüz ve açıktan yapacak. ●

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 1 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N1 4AR ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kuruluşundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

BEDİR Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor

Yıl 1988, 31 Aralık. O mavi gözlü dev, komünizm davasının yılmaz savaşçısı, militan önderi bedenen aramızdan ayrıldı. Aradan sekiz yıl geçse de, Bedir Yoldaş sevgiyle, coşkuyla anılacak, genç ve yeni kuşak tarafından örnek alınacaktır.

Bedir Yoldaş 11 Şubat 1947'de İstanbul'da doğdu. 1952'de, babasının görev icabı bulunduğu Turhal'da ilkokula başladı. 1957'de Kayseri'deki Talas Amerikan Koleji'nde orta öğretime başladı. Bedir Yoldaş'ın çocukluğu şeker fabrikalarının kurulu olduğu muhitlerde geçti. Özellikle tatil döneminde günleri fabrikada çalışan işçiler ve yılın belli dönemlerinde fabrika çevresine çadır kuran pancar üreticileri arasında geçerdi.

1961'de Talas'tan mezun oldu. İstanbul'da şimdi Boğaziçi Üniversitesi Robert Yüksek Okulu olarak bilinen Robert Kolej'e girdi. Kolejde kültürel faaliyetlere de önem veriliyordu. 1964-65 yıllarında öğrenci hareketinden esen devrimci rüzgar bu kolejdeki faaliyetleri de olumlu etkiledi. Bedir Yoldaş folklora ilgi duyduğundan bu konuda aktif olarak çalıştı. Ruhi Su tarafından yönetilen bir koro örgütledi. Folklor kulübü ve koro Robert Kolej öğrenci hareketinin İstanbul'daki üniversiteler yığınından yalıtılmışlığını kırmada olumlu bir rol oynadı.

1968'de Robert Kolej'den elektrik mühendisi olarak mezun oldu. Optimal Sistem Kontrol Mühendisliği master öğrencisi olarak Londra Üniversitesi'ne girdi. 1968'lerde Avrupa'da işçi, öğrenci hareketleri patlak vermişti. Bedir Yoldaş, 1965'lerde kurulmuş olan İTÖF (İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu) çalışmalarında aktif olarak yer aldı. Örgütlenme ve eğitim çalışmaları için bir kentten ötekine koşturmaya başladı. 1971-1974 yılları arasında İTÖF başkanlığı yaptı.

R. Yürükoğlu Yoldaş, Emine Yoldaş, Bedir Yoldaş ve başka yoldaşların oluşturduğu gurup, sosyalist bir yığın örgütü olarak İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'ni (İTİB) kurdular.

Bedir Yoldaş, 1973'ün sonlarına doğru, Veli Dursun Yoldaş'ın teklifiyle TKP'ye üye oldu. Aynı dönemde Londra'daki meşhur Wimpy grevlerinde ön saflarda militanca savaştı. Partinin İngiltere'de ilk örgüt matbaasının kurulmasında da büyük emeği geçti.

Bu sırada doktora öğrenimini de tamamlayan Bedir Yoldaş 1975 yılında Türkiye'ye döndü ve parti çalışmasını Türkiye örgütüne bağlanarak sürdürdü.

TKP'nin o zamanki Merkez Organı olan *Atılım*'ın Türkiye'de basılmasını gerçekleştiren ilk gizli matbaayı Bedir Yoldaş kurdu. Partinin ticari matbaasının kuruluşunda da emeği geçti. Bu matbaa faşizm altında bile çalıştı.

1976 yılında ODTÜ'de öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı. Parti çalışmalarını 1977 sonuna kadar burada sürdürdü. 1977'de İstanbul'a geçip Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmaya başladı.

O yıllarda kurulan Türkiye Barış Derneği'ne parti göreviyle girdi. Bilgi ve yetenekleriyle bu örgütte de saygın konuma geldi. Derneğin merkez yürütme kurulu üyeliğine seçildi.

1979'da TKP içindeki Leninci-Oportünist ayrışması olurken, gerçek adıyla ve Barış Derneği merkez yürütme kurulu üyesi olarak, *İşçinin Sesi*'ne gönderdiği mektupta devrim ve komünizmden yana olduğunu açıkça söyledi. İkircimsiz, TKP'nin Leninci saflarında yerini aldı.

1981'de İngiltere'deki matbaada çalışmaya başladı. 1982-83 döneminde partinin merkez yönetim işleriyle uğraştı. Daha sonra Avrupa'daki örgütlenme çalışması için Fransa'ya gitti ve bir süre orada kaldı. 1984 sonunda H.Karadağ'ın başını çektiği parti yıkıcılığı başgösterince Bedir Yoldaş bu kez Almanya'ya gitti. Son yıllarında partinin Merkez Yürütme Bürosu'nda görev yaptı.

Bedir Yoldaş çeşitli alanlarda görev yaptı. Çalıştığı bütün alanlarda partiye önemli katkıda bulundu.

Yoldaşı en iyi anmak, O'nun yaşamı boyunca taşıdığı bayrağı daha ileriye taşımakla olur. Senin son sözlerin gibi haykırıyoruz yoldaşım: 'Yaşasın partim!'', ''Yaşasın komünizm!''

Nazım Çelik

LEGAL ODAKLARDA KOMÜNİST ÇALIŞMA

Partimiz 9. Kongreyle birlikte gelmekte olan karşı devrimin tersine çevrilebileceğini görmüş ve partimizin taktik çizgisini değiştirmiştir. TKP Genel Sekreteri Veli Dursun Yoldaş 9. Kongreyi açış konuşmasında şöyle diyor:

> "Partimizin tüm taktiğini değiştirmemiz gerekir demek, parti örgütünün yapısını da değiştirmek gerekir demektir. Her örgütün yapısı, biçimi, o örgütün eylemi başka başka olamaz. Fiili anlamda savaşkan bir örgüt haline gelmek zorundayız. Karşı devrim geliyor, bunun karşısında fırsatlar da yükseliyor. Legal olanaklardan yararlanmak her zaman önemlidir, ama bugün illegal parti örgütünü güçlendirmek ana görevdir."

Bu çerçevede legal odaklarda yapılacak ya da yapılmakta olan çalışmalar yeniden değerlendirilmelidir. Bu değerlendirmeyi yaparken, konuyu iki ana başlığa ayırabiliriz. Birincisi, komünistlerin kurduğu, ya da etkinlikte olduğu legal odaklarda sürmesi gereken çalışmalar ve hedeflerdir. İkincisi, toplumda varolan legal odaklara komünistlerin nasıl girip çalışacağı üzerine yöntemler ve hedeflerdir. İki konu da bugünkü çalışma hedeflerimiz açısından son derece önemlidir.

Dönemin özelliğinden dolayı ikisinin de üst üste düştüğü noktalar çok olmakla birlikte çalışma biçimlerinde bazı ayrılıklar sözkonusudur. Bu yazıda, birincisi üzerinde yani komünistlerin kurduğu ya da komünistlerin etkin olduğu derneklerdeki çalışma üzerinde kısaca duracağız.

Parti hattını izleyen legal odaklarımızda insan kazanmayı hedefleyen bir çalışma yürüteceğiz. Hiçbir eylem biçimini küçümsemeden, eylemdeki ağırlığı partinin yanına taşımayı hedefleyen çalışmalar yapacağız. Partinin inşaası legal odaklar aracılığıyla olacaktır. Bu açıdan derneklerin kitleselleştirilmesi, partiye kadro çıkarma amacı esastır.

Bu amacı önümüze koyarsak legal odaklarda çalışırken komünistliğimizi, kızıllığımızı hiç unutmayacağız. Her eylem biçimi mübahtır, yeter ki içinde savrulmayalım. Çevremde yoldaşlar görüyorum, legal odakları kitleselleştirmek adı altında "çekinilir benden" diyerek komünistliğini saklıyor, saklamasa bile gerilere atıyor. Böyle çalışmalarla legal odaklar parti hattını izleyemez ve bu şekilde partiye insan kazanılamaz. Etraf kızışıyor, devrimci durum var diyoruz, yani ortalık daha da kızışacak. Her an bir haksızlık, bir yolsuzlukla yüzyüze geliyoruz. Emekçi halkın içindeki öfke ve kin birikiyor.

Örgütlerimiz kitle psikolojisinin ardında kalmayan eylemler yürütmelidirler. Meşru hedefler (legal değil meşru) çerçevesinde sokağa çıkan, kitle psikolojisi içinde daha kızıllık hedeftir. Meşru hedefleri nasıl saptayacağız türü sorular soru bile değildir. Legal odaklarımız kendi sorunlarına yönelik çalışma yürütürlerse meşru hedefler bir değil bindir. Öğrenci gençlik derneği mi, harçlar-eğitim, yurt sorunları-dinci gericilik-faşistler hepsi birer sorun, meşru eylem nedenleridir. Mahalle güzelleştirme derneği mi, yine yol-su-ulaşım-okul-dinci gerici faşist örgütlenmeler yani sorunlarımız, meşru eylem nedenlerimizdir.

Kitle psikolojisinden arda düşmeyen eylem götüren örgütler olup, gücü arttırdıkça da farklılıklarımızın altı çizilmeli, devrimci örgütler arası birliği savunan ama ideolojik bağımsızlığı koruyan odaklar olmalıyız. Yani legal odaklarda meşru sorunları devrime bağlayıcı ideolojik çalışmayı arttırmalı, eylemimizin ve ideolojimizin doğruluğunu bir zemine oturtmalı, partiye yüreği ve aklıyla inanan yoldaşlar kazanmalıyız.●

Nazmiye Kara

Kolayca İnternet

Caydırıcı kargaşa mı, dünyaya kolayca açılan pencere mi?

İnternet, bilimsel teknolojik devrimin hızla toplumsal tabana yaymadan edemediği yeni harikası, başdöndürücü bir hızla ve her gün yarattığını eskiterek ilerliyor.

Hergün onlarca, yüzlerce yeni şirket tarafından, binlerce yeni program yaratılıyor. Sadece ticari alanda değil, giderek toplumun tümünde yayılan çağın bu yeni gereksinimini, kapitalizm kendi kâr amaçlarına alet etmede vahşi bir yarış içine giriyor. Ancak iletişim alanındaki bu önüne geçilemez patlama, aynı zamanda kapitalizmin yarattığı çelişkiler yumağına dünya çapında küçümsenemeyecek yeni bir boyut daha ekliyor.

Bir taraftan sıçramalar halinde gelişen bu teknolojiye üretim biçiminin ayak uydurması sorununu, uygulamanın tabanını genişleterek çözmeye çalışan burjuvazi, öte taraftan bunun kendi mezarını kazmada topluma sağladığı olanakları kısıtlamak için tedbirler almaya çalışıyor. Dünya çapında Web sayfalarının binbir türlü ahlak dışı, bilinç bulandırıcı saçmalıkla dolmasını alçak sesli bir "hoşnutsuzlukla" geçiştirirken, işçi sınıfının, devrimci demokrat kamuoyunun bu olanakları doğru yönde kullanması karşısında çeşitli kanunlar, genelgeler yoluyla engeller koymaya çalışıyor. "Terörist örgütlerin, istenmeyen unsurların" bu teknolojiyi "kötü yolda" kullanmasını önleme bahanesiyle şifreleme, kullanım vb. konularda kısıtlamalar getiriyor.

Ne yapsa nafile! Artık kendi yarattığı teknolojiyi kendisi kontrol edemez hale geliyor.

Gerçek demokrasiden, komünizmden yana güçlerin bu dev aracı sınıf savaşının çıkarları uğruna kullanmada çıkan fırsata dört elle sarılmaları gerekir.

İlk bakışta çoğumuza bu olanak bir bilmece, içinden çıkılmaz bir kargaşa gibi gelebilir. Ama burjuvazinin toplumun kullanımına açmak zorunda kaldığı her konuda olduğu gibi burada da kestirme, ucuz ve kolay yollar da beraberinde geliyor.

İnternet Nedir?

En kaba hatlarıyla internet dünya çapında var olan telefon ağı ve bilgisayar teknolojisi yoluyla yapılan ve çok çeşitli görsel, duysal biçimleri içeren dev bir iletişim ağıdır. Bugün şu veya bu düzeyde bu olanağı kullananların sayısı yüz milyonları bulmuştur ve hergün bu sayı astronomik bir biçimde artmaktadır. Tek başına bu gerçek bile bu olanağın yapısı ve erişilebilirliği hakkında önemli ipuçları veriyor. Bunlara tekrar değineceğiz. Ama önce, "neden artık yaşamımızın bir eklentisi haline gelmiş, şu gözünü sevdiğim telefon değil de, internet?" gibi bir soruyla başlayalım.

Telefonun ilk keşfedildiği günlerde de mutlaka böyle bir kaygıdan söz etmek olanaklıydı. Teknolojinin sarp tepeleri diye bakabileceğimiz böyle keşifler ilk etapta beraberinde bilinmeyene şüpheyle bakma, uzak durma gibi sorunları da getiriyor. Ayrıca böyle keşifler ilk ortaya çıktığında zaten küçük bir elitin tekelinde kalıyor. Fakat bir süre sonra muamma bulutları dağıldıkça ve kullanımın tabanını genişleten kolaylıklar arttıkça, yediğimiz ekmek kadar doğal ve olmazsa olmaz bir gereksinim haline geliyor.

İnternet de böyle. Belki henüz bugün doyum noktasına erişmiş bir yaygınlığa sahip değil, ama yüzmilyonları içeren yapısıyla o yönde hızla ilerlediği açık. İnsanları mıknatıs gibi içine çeken internetin en önemli cazibesi bugün modaya uyma, gururla "biz portakallar" diyebilme olgusundan kaynaklanıyor denebilir ve elbette bunun da bir payı vardır. Ama ...

Bir kere, telefonla karşılaştırılamayacak kadar çok yönlü ve gözle görülür bir zenginliğe sahip. Bir bakıma, telefon, faks, televizyon, daktilo, gazete, teyp vb. her türlü iletişim ve "kültür" aracının bir noktada bütünleşmesi diye değerlendirilebilir. Ayrıca sınırsız bir gelişme potansiyeli olan bu iletişim aracının ilerde getireceği başka olanakları bugünden hayal etmek bile güç. Bunun dışında, kütüphane, sinema, tiyatro, müze, aklınıza ne gelirse var. Her dilden sözlük mü istiyorsun, ansiklopedi mi veya her türlü yayın organı, kitap mı, müziğe mi ilgin var, ☛

İşçinin Sesi şimdi internet aracılığıyla da yayılıyor. *İşçinin Sesi* Web adresinden karşınıza çıkacak yukarıdaki tanıtma sayfasındaki renkli kutular üzerinde çalışmalar sürmektedir.

E-Mail adresimiz: http://members.aol.com/mesajis

Web Site adresimiz: http://members.aol.com/TKPIS

ekonomik istatistikleri mi izlemek istiyorsun, siyasal tartışmaları mı takip edeceksin, yoksa evinden alışveriş mi yapacaksın, banka hesabını mı kontrol etmek istiyorsun? Kısacası güneşin altında ne varsa bulabilirsin. Başka biryerden birisiyle ilişkiye geçmek, mesaj mı bırakmak istiyorsun, dünyanın öbür ucundaki birine bir bilgi mi aktaracaksın, yoksa internette kendi sayfalarını açıp bir anlamıyla dünyanın dört bucağına canlı yayın mı yapacaksın? Tam anlamıyla, - istense de - sınırlanamayan, kısıtlanamayan bir olanak. İşte internet'in gerçek cazibesi de burada yatıyor.

Bu olanağı bugün burjuvazi kendi kokuşmuş ideolojisini yaymak, pekiştirmek için kullanıyor. Binbir türlü şirket kendi reklamlarını çok geniş alanlara yaymak için interneti kullanıyor. Müzisyeni, sanatçısı, kaşifi kendi yeteneklerini dünyaya tanıtmak, iti, kopuğu, serserisi kendi hislerini tatmin etmek, gericisi, sağcısı, faşisti insanların beynini çelmek için kullanıyor. Biz demokratlar, devrimciler, komünistler ise ne yazıktır ki bu olanağı henüz düzgün kullanmayı becermiş değiliz. Bu müthiş olanağı mutlaka ve en iyi bir şekilde değerlendirmek zorundayız. Bu amaca dönük kendi mütevazi katkımızı sunmak için başlangıç olarak *İşçinin Sesi*'ni Web sayfaları arasına katmış bulunuyoruz. Süreç içinde çok daha kapsamlı ve çeşitli açılımlarla bu hizmeti geliştireceğiz.

Şimdi kısaca bu teknolojiden yararlanabilmek için gereken altyapıya bakalım.

Gerekli Araç ve Gereçler

Bu olanaktan yararlanabilmek için *minimum* düzeyde gerekli bilgisayar altyapısı ve gereçleri şöyle özetleyebiliriz.

PC 386 tipi, 50 MHz (mega hertz) hıza ve 4 MB (mega byte) RAM 'lı (kullanım hafızası, yani çalışma kapasitesi) bir bilgisayar. 14.4 bps hızda modem (sinyal çeviricisi).

PC 386 bilgisayarın çeşitini anlatıyor ve bugün piyasaya çıkmış yeni modellerin yanında oldukça geri. Ama yine de internet olanaklarının büyük çoğunluğundan yararlanabilmek için yeterli. 50 MHz ve 4 MB Ram deyimleri ise çalışma hızı ve hafıza kapasitesini anlatıyor. Bu düzeyde bir bilgisayarı bugün piyasadan nispeten ucuza elde etmek mümkün. Avrupa'da böyle bir bilgisayarın yenisi 300-350 Dolar (30 milyon TL). Fiyatlar hızlı bir şekilde düşüyor ve ayrıca çok daha ucuza ikinci elden de bulunabilir.

Modem, 14.4 bps: Bu, bilgisayarla telefon hattı arasına bağlanan ve telefon sinyallerini bilgisayar diline çeviren bir cihaz. 14.4 bps ise cihazın saniyede çevirdiği karakter sayısını anlatıyor. Böyle bir cihazı 70-80 Dolar'a (8 milyon TL) almak mümkün.

Program: İnternete girmek ve dolaşmak için gerekli programlar kaydınızı yaptıracağınız internet şirketince bedava veriliyor.

Türkiye'de İnternet Olanakları

Türkiye'de bugün internet kullanan kişi ve kuruluş sayısının toplam yüz bine ulaştığı söyleniyor. Toplam nüfusla karşılaştırırsak bu oldukça düşük bir sayı. Örneğin Amerika'da yaklaşık nüfusun % 20' si bugün internet kullanıyor. Avrupa'nın bir çok ülkesinde de çok farklı değil.

Türkiye'de kullanım özellikle İstanbul'da yoğunlaşıyor. Sayının düşük oluşunun nedenlerinden biri bilgisayar sahipliğinin henüz yeterince yaygın olmayışından geliyor. Şirketler, kuruluşlar düzeyinde oldukça yaygın ama kişiler bazında öyle değil. İkinci bir neden ise internete üyelik olanakları sağlayan şirketlerin azlığından geliyor. Özetle durum böyle olmakla birlikte eğilimleri anlatan eğride son zamanlarda hızlı bir yükseliş gözleniyor. İnternet şirketlerinin sayısı önümüzdeki aylarda ikiye, hatta üçe katlanabilir.

Bugün, özellikle İstanbul'da başı 'Medya Text' adlı kuruluş çekiyor. Bunun dışında bir iki şirket daha var. Ayrıca 'Super Online' adlı bir kuruluş da bu ayın sonuna kadar çalışmaya başlayacak. İzmir'de de Raks Net kuruluş aşamasında.

Şu anda Medya Text'e üyelik senede 100 dolara geliyor ve ayda 15 saatlik kullanım buna dahil. 15 saatin üzerinde kullanım daha az bir ücret karşılığı sağlanabiliyor. Eğer yılda 120 dolar verilirse sınırsız kullanma hakkı elde ediliyor.

Özetle yaklaşık 500 Dolar'a (40-50 milyon TL) altyapınızı kurabilirsiniz. Böyle bir sistem internetin dışında birçok başka işte de kullanılabilir.

Türkiye şartlarında böyle bir masraf çoğumuza ağır gelebilir. İkinci elden altyapıyı kurma işini araştırıp masraf yarıya hatta daha aşağıya çekilebilir. Bunun olanaklı olmadığı durumlarda ise başka kaynaklardan yararlanma işini araştırmak gerekir. Örneğin çoğu üniversiteler, bazı kütüphaneler bu olanaklara sahip. Ayrıca akrabalarınızdan, arkadaşlarınızdan biri bu altyapıya sahip olabilir. Veya çalıştığınız işyerinde varsa, bir yolunu bulup kullanabilirsiniz.

Bunun dışında "İnternet Kafe" (ya da Cyber Cafe) denilen kuruluşlar da mevcut. Bunlar saat başına az bir ücret karşılığı kendi altyapılarını kullanıma açıyor.

Medya Text'in bilgisayar sistemi olmayanlar için bir takım hizmetler sunduğu söyleniyor. Vakko tipi kuruluşların da bu işlere el attığı, insanların ortak olarak kullanabilecekleri mekanlar sağlama girişimleri olduğu biliniyor. Bu tür şirketler elbette ki sadece zenginliklerine zenginlik katabilmek için bu olanakları açıyor. Dolayısıyla sundukları olanakların, bulunabilecek başka yerlerden daha pahalı olacağı açıktır. Yine de Türkiye gibi yaratacılığı zengin bir ülkede çıkan her türlü olanağın kullanılmasının yolları çok çabuk bulunabilir. .

Sonuç olarak, "ben ne böyle bir mali güce, ne de bu düzeyde bilgiye sahibim, bu benim işim değil", yollu kaçışlar sadece isteksizliği ve tembelliği anlatır.

Biz bundan sonraki sayılarımızda da yeni gelişen olanakları ve kolaylıkları örneklemeye devam edeceğiz.

İnternet Teknolojisini Kullanmak İçin Alim Olmak Gerekmiyor

Şimdi altyapınızı kurduğunuzu ya da böyle bir olanağı kullanma yolunu geliştirdiğinizi varsayarak internete bağlanma ve aradığımızı bulma işini nasıl yapacağımıza bakalım.

Piyasada çeşitli internet şirketleri var demiştik. Bu şirketler farklı bağlanma ve arama (gezinme) programları kullanıyor olabilir. İsimler, markalar farklı olmakla birlikte belli bir standartlaşma da yerleşmiştir. Çalışma mantıkları farklı değildir. Bilgisayar ekranındaki görünümleri ve grafikleri farklı olabilir. Kaldı ki bir şirkette kaydımızı yaptırıp başka bir şirketin programıyla çalışmak da mümkün.

İnternet içinde araştırma yapmak, farklı Web sayfalarına girip, çıkmak, mesaj yollamak, mesaj almak vb. işlerin tümünü yönlendiren ve kolay geçişleri, kestirme yolları sağlayan programlara "explorer" yani "gezgin, taşıt veya araştırman" deniyor. Bu taşıtlar olmaksızın milyonlarca Web sayfasının, gazetenin, kitabın ve onun yanında yine milyonlarca lüzumsuz bilginin, saçmalığın yer aldığı internette araştırma yapmak olanaksızdır. Bugün bu taşıtların en ilerisiyle bile enfermasyon teknolojisinin elektronik süper otoyollarında kaybolmak çok kolaydır. Fakat bir kez bu taşıtların çalışma mantığını kavrayıp, öğrenmesi hiç de zor olmayan sürme işini kotarınca koca bir dünya bir anda önümüze açılacaktır.

Gazetemizin bu sayısında çok kolay bir örnekle, *İşçinin Sesi*'nin dünya çapında Web'deki yerini bulma işiyle başlayacağız.

Bilgisayarınızın ve modeminizin bağlantıları tamam ve çalışır durumda olduğunu varsayarsak yapılması gerekenler şunlardır:

1. İnternet Bağlantı Programını açın. Karşınıza bir "pencere" çıkacak. Size üyelik kod adınızı ve bağlantı parolanızı soracak. Programı sağlayan şirket bunları size veriyor. Bunları tekabül eden kutulara yazmanız gerekiyor. Bu işlem tamamlanınca "tamam" kutusuna basıp üyesi olduğunuz şirketin merkezi sistemine bağlantı işini başlatabilirsiniz.

2. Çeşitli taşıtlar (Explorer) olduğunu söylemiştik. Taşıtınızın yaygın olarak kullanılan Microsoft İnternet Explorer olduğunu varsayalım.

Tepede adres isimli bir kutu göreceksiniz. Adres, Web sisteminde okumak istediğiniz sayfaların, yayının veya kuruluşun yerini belirleyen bir çeşit kod ismidir.

İşçinin Sesi'nin Adresi:
http://members.aol.com/TKPIS dir.

Bu kutuda olanı silip *İşçinin Sesi*'nin adresini yazın. (Not: Bu adresi noktası, virgülü, boşluğu ile doğru yazmalısınız.)

3. Şimdi bilgisayarın tamam tuşuna basın ve bekleyin. Kısa bir süre sonra *İşçinin Sesi Web Sayfaları* karşınıza çıkacaktır.

4. Karşınıza ilk çıkan, tanıtma sayfası olacaktır. Burada kısa genel bilgi ve bir dizi renkli: kutular göreceksiniz. Örneğin: 'ESKİ SAYILAR', 'SON SAYI', E-MAIL, KOPYA vb.

5. Seçtiğiniz bir kutuya tıklayın. Karşınıza o kutunun (kategorinin) içeriği çıkacak.

Diyelim SON SAYI'yı seçtiniz. Bu sayının içindekiler listesini göreceksiniz. Herhangi bir yazı başlığına tıklayıp o yazıya bakabilirsiniz.

Mesaj yollamak istiyorsanız E-MAIL kutusuna tıklayın.

Gazeteyi bağlantı devam ederken ekrandan okumanız telefon masrafınızı arttıracaktır. Bu yüzden yazıları kendi bilgisayarınıza veya diskete kopya etmenizi öneririz. Bu işi KOPYA kutusuna tıklayıp kolaylıkla yapabilirsiniz.

Bu örneklemeyi interneti ilk kez kullanacakları hesaba katarak kaleme aldık. Bundan sonraki sayılarda çeşitli teknik bilgileri, ipuçlarını ve kestirme yolları aktarmayı sürdüreceğiz. ●

E-Mail adresimiz: http://members.aol.com/mesajis

Web Site adresimiz: http://members.aol.com/TKPIS

HALKIN GÜCÜ: HALK MECLİSLERİ-I

Adı üstünde halk örgütlenmeleri olan Demokratik Halk Meclis'leri, ezilen sınıf ve tabakaların temsilcilerinin en geniş katılımıyla oluşturdukları örgütlenmelerdir. Toplumun demokratik ve acil istemlerinin yerine getirilmesini devrimci yöntemlerle gerçekleştirmeyi hedefleyen, dolayısıyla devrimci örgütlenmelerdir. Yığın hareketinin belirli bir yükseliş düzeyinin bu şekilde örgütlenmeler doğurduğu, dünya işçi sınıfının tarihinde vardır. Bu yazı dizimiz, işçi sınıfının bu tür örgütlenmelerini inceleyen bir çerçevede hazırlandı.

Mustafa Kızıltepe

Bundan kısa bir süre önce DHKP-C tarafından önerilen "Demokratik Muhalefet Meclisleri (DMM)"ni ülkemizde kurma teklifi devrimci kamuoyu tarafından çeşitli yorumlarla karşılandı. Kimileri bazı nedenlerle eleştirdi, kimileri ise sıcak baktı. Bu sonuncular arasında partimiz TKP'nin de olduğunu Yürükoğlu yoldaşımız, *İşçinin Sesi*'nin 442. sayısında (Temmuz 1996) ve partinin 76. yıldönümü toplantısında yaptığı geleneksel konuşmada da (*İşçinin Sesi*, sayı:443, Eylül 1996) açıkça belirtti. Yoldaşımız konuyla ilgili şunları söyledi:

"Bugün önümüzde somut bir öneri vardır: DHKP-C'nin Meclisler önerisi. Öngörülen gerçekleşme biçimiyle, içeriği ve hedefleriyle, yarınları ilgilendiren açılımlarıyla bu öneri, Türkiye devrimci hareketinin bugüne dek gördüğü en olgun, en kapsamlı öneridir. TKP bu öneriyi gönülden benimsemiştir. Bu öneri artık bizimdir, bizim de önerimizdir. Tüm örgütlerimiz, tüm üyelerimiz bulundukları her ortamda meclisler önerisini propaganda etmeli, kitleye duyurmalı, gerçekleşmeşi için çalışmalıdırlar." (*İşçinin Sesi*, sayı:442)

Yukarıdaki alıntıdan da açıkça görüldüğü üzere, partimiz bu öneriye ve onun hayata geçirilmesine büyük önem vermektedir. Yürükoğlu yoldaşımızın aynı konuşmasında belirttiği bir diğer kilit saptama olan Türkiye'de devrimci durumun varlığı somut koşulunu da gözönüne alırsak halk meclislerinin önemi daha da açık olacaktır. Şöyle ki, bugün ülkemizde halkımız parlamenter sisteme olan güvenini giderek yitirmektedir. Parlamentodaki partilerin halkı gerçekten temsil ettiklerine olan inancını da kaybetme aşamasına gelmiştir.

Öte yandan burjuvazi ve onun tüm siyasal örgütlenmeleri de sürekli bir hale gelen yönetememe krizi içinde debelenip durmaktadır. Ülkede günlük yaşamın görmek isteyen gözlere soktuğu bu saptamalar aslında devrimci durumun varlığının klasik tanımını verirken Lenin'in saydığı üç temel koşuldan ikisini oluşturmaktadır. O zaman karşımıza şöyle bir durum çıkmaktadır: Devrimci durum koşullarında halkın acil ve yakıcı sorunlarını çözebilmek amacına uygun gerekli bir mekanizma olarak Demokratik Halk Meclislerini oluşturmak.

Söz konusu Meclislerin temel ve nihai işlevi aslında işlemeyen burjuva parlamentosu yerine halkın kendisinin doğrudan örgütlediği, gerçekten demokratik bir parlamento kurarak paralel örgütlenen bir erk yaratmaktır. Bu erk aynı zamanda burjuvazinin vurucu gücüne karşı halkın kendini savunabilmesi için gerekli altyapıyı, yani silahlı halk milislerini kurma göreviyle de ilgilenmek durumundadır. Devrimci durum ortamının koşulları bu görevi kaçınılmaz olarak dayatacaktır. Fazla uzaklara gitmek gerekmiyor; yakın tarihimize, özellikle 12 Eylül 1980 faşist darbesine yol açan devrimci duruma bakmak yeterlidir.

Halkımızın devrimci girişimiyle kurulacak olan bu paralel örgütlenme günün görevlerini yerine getirebildiği, burjuvazinin erkine son vermek amacıyla örgütleyeceği karşı saldırıların başarıya ulaşabildiği ölçüde gerçekleştirilecek olan devrimin de siyasal erkini oluşturacaktır.

Buraya kadar söylediklerimizden Halk Meclislerinin, tarihteki örneklerinde de olduğu gibi, temel özelliklerini kabaca şöyle özetleyebiliriz:

1)Adı üstünde, Halk Meclisleri halk örgütleridir; yani ezilen sınıf ve tabakaların temsilcilerinin en geniş katılımla oluşturdukları örgütlenmelerdir.

2)Toplumun demokratik ve acil istemlerinin yerine getirilmesini devrimci yöntemlerle gerçekleştirmeyi hedefleyen, dolayısıyla devrimci örgütlenmelerdir.

3)Bunların sonucu olarak, işleyiş biçiminde doğrudan demokrasinin uygulandığı örgütlenmelerdir.

Ne kadar liberal olursa olsun, hiçbir burjuva demokratik düzen yukarda saydığımız özellikleri içeren bir meclisi burjuva parlamentosu yerine koymaya cesaret edemez. Çünkü bu, rıza demokrasisi dediğimiz temelde kurulmuş olan burjuva parlamenter sistemin bile bile üstünde oturduğu dalı kesmesi olacaktır ki, buna burjuvazinin izin vereceğini düşünmek hayaldir.

HALK MECLİSLERİNİN TARİHSEL GELİŞİMİ

Meclis sözcüğünün Rusça karşılığı "sovyet" olarak bilinir. Dolayısıyla, başarıyla sonuçlanmış bir deneyim olmasından da kaynaklanarak, Halk Meclisleri dendi mi akla ilk 1905 yılında kurulan ve 1917 Ekim devriminde kilit rol oynayan "Sovyetler" örneği gelir. Oysa geriye dönüp dünya işçi şınıfının tarihine baktığımızda, benzer paralel halk erki örgütlenmelerinin çok eskilere uzandığını görürüz. Bu saptamamızı birkaç örnekle kanıtlamaya çalışmaktan öteye gidemeyeceğiz; çünkü yazının belirlediği mütevazi çerçevenin dışına çıkmak tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Aslında Halk Meclisleri ya da Sovyetler, 1917 Ekim devriminden sonra da dünyada çeşitli ülkelerde devrimci krizlerde ya da ayaklanmalarda yaşanmış olan deneyimlerdir. Bunlara en çarpıcı örnek olarak 1918'de Almanya'da devrimci ayaklanmanın arifesinde kurulan Sovyetleri, ya da 1936'da İspanya iç savaşında kurulan devrimci halk konseylerini (konsey sözcüğünün de yabancı kökenli olup meclis anlamına geldiğini hatırlatalım) verebiliriz. Kuşkusuz ki yakın tarihe baktığımızda dünyada devrimci krizler yaşamış diğer ülkelerde de benzer örgütlenmeleri bulmak mümkündür.

Dönelim yeniden Rusya'daki Sovyetler deneyiminden önce yaşanmış olanlara. Aşağıda sıralayacağımız örnekleri seçerken işçi sınıfının da yeraldığı halk güçlerinin giriştiği paralel örgütlenmeler olmasına dikkat ettik. Bu örnekler içinde en önemlisi hiç kuşkusuz ki 1871 Paris Komünü'dür. Bu yıl 125. yıldönümü olması nedeniyle partimizin Merkez Organı *İşçinin Sesi*'nde bu konuyla ilgili bir dizi yazı yayınlandı (bkz. *İşçinin Sesi*, sayı: 440, 441, 442 ve 443). Bu yazıların vurgusu daha çok Komün'ün tarihsel gelişimi ve çıkarmamız gereken dersler üzerineydi. Komün'ün burjuva diktatörlüğüne paralel olarak örgütlenen bir erk olarak yapısının incelenmesini ise, konunun özel bir önem kazanması nedeniyle, burada yapacağız.

Hakim sınıfların erkine paralel örgütlenen bir erk olarak meclislerin en eski örneğinin, kapitalizmin beşiği İngiltere'de yaşandığı sanılmaktadır. İngiliz devriminin hemen ardından 1647 yılının ilkbaharında, parlamentonun dağıtılmasıyla birlikte Cromwell'in orduları rütbesiz askerleri temsil etmeleri amacıyla "ajitatör" denen alt rütbeli subay ya da rütbesiz askerlerden oluşan temsilcilerini seçtiler. Bu ajitatörler de asker meclisleri denen demokratik kurumları oluşturdular. Kendilerinin İngiliz halkının özgür insanlarının ordusunun içindeki demokratik akımların sözcüleri ve önderleri olarak da halk kahramanı Lilleburne'ü tanıdıklarını ilan ettiler. Ordunun üst düzey komutanlarıyla yaptıkları görüşmelerde, toplumun ordu desteğiyle daha radikal reformlara yönelmesine teşvik edilmesini ısrarla savundular. Tabii çok geçmeden hakim sınıflara ekonomik çıkarları nedeniyle göbekten bağlı olan ordu üst kademesiyle aralarında ciddi ayrılıklar çıktı. Aynı yılın Kasım ayında asker meclislerinin önayak olduğu bir ayaklanma☛

kana boğuldu ve asker temsilcileri meclislerinin tamamı da Ocak 1648'de ortadan kaldırıldı. Ancak, halk arasında ilk kez olarak "halkın devrimci diktatörlük erki" kavramı ajitatörlerin kanlarıyla yeşertilmiş, topluma maledilmiş oldu.

Tekrar Fransa'ya dönersek, hemen belirtelim ki "Paris Komünü" sözcüğü aslında 1871 Paris Komünü'ne özgü bir olgu değil! Bu sözcüğün ilk kez kullanılışının 1789 Fransız devrimine kadar uzandığını belirtiyor tarihçiler (bkz: S.Sciama, *"Citizens: A chronicle of the French Revolution"*, ya da F.Furet ve M.Omoun, *"Dictionnaire Critique de la Révolution Française". lammarion*). Dolayısıyla, Paris Komünü olgusu 18. yüzyılın sonlarına kadar uzanıyor.

Ancak 1789 Fransız devrimi, burjuvazinin, kendi gibi yeni gelişen işçi sınıfı ve yoksul kent ve kır emekçileriyle birlikte ayaklanıp krallığın ve onun temsilciliğini yaptığı feodal toprak sahipleriyle derebeylerinin egemenliğine son verdiği bir devrimdir. Bu sıralarda henüz işçi sınıfı emekleme döneminde: Kendiliğinden sınıf olmanın ötesine gitmesi mümkün değil, çünkü kendi sınıf felsefesi, dünya görüşü daha olgunlaşmamış. Marks ve Engels henüz tarih sahnesine çıkmamışlar. Tabii hem diyalektiği inceleyen filozoflar var hem de insan haklarından, insanların eşitliğinden söz eden J.J.Rousseau gibi büyük düşünürler ve siyaset adamları var o dönemde. Ancak, bir Marks ya da Engels'in yaptığı gibi kapitalizmin, gelişmesiyle birlikte kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfının da nasıl tüm insanlığı ücretli emek sömürüsünden kurtarıcı güç olarak bağrında yetiştirdiğini hiç kimse öngörebilmiş ya da yazıya dökebilmiş değil.

1789 Fransız devriminde ilk kez ortaya çıkan Paris Komünü de, kendini sonradan izleyecek olan örneklerde olduğu gibi, mevcut olan erke (ki burada feodal beyler ve krallığın erkinden sözediyoruz) karşı, paralel olarak oluşturulan bir devrimci (feodalizmi yıkıp yerine daha ileri bir üretim biçimi olan kapitalizmi egemen kılmayı amaçladığı için bu sıfatı kullanıyoruz) erkin, başı çeken burjuvazi ve onunla birlikte işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin temsilcileri tarafından oluşturulması ve bu erkin tüm halkın gözünde meşrûlaşması sözkonusudur.

1789 Fransız devriminde oluşturulan Paris Komünü ve ülkenin diğer yerleşme merkezlerinde kurulan diğer komünler, "en katıksız sınıfsal bakış açısının ifadesi"ni oluşturuyorlardı. 1789-1794 yılları arasında feodal toplum düzenine karşı ayaklanan burjuva devrimci hareketiyle işçi sınıfı ve küçük burjuva devrimci hareketlerinin siyasal örgütlenme biçiminden başka birşey değildi. Bu komünlerde halkın tüm katmanlarının temsil edilmeleri nedeniyle demokratik halk meclisleri kavramına en yakın olan, tarihteki ilk örnekler olarak bakabiliriz.

Fransız devrimine damgasını vuran komün hareketi şöyle bir yapıdan oluşuyordu: Örneğin Paris'te (ki doğal olarak en gelişmiş ve hareketli komünler burada bulunuyordu) 60 mahallede iki dereceli seçim sistemi uygulanıyordu. Önce halk seçmenlerini seçiyor, seçmenler de kendi aralarından tüm halkın temsilcilerini seçiyorlardı. Bu temsilcilerin oluşturdukları devrimci belediye meclislerinin tümü de Paris Komünü dediğimiz yapıyı meydana getiriyordu. İlk kez Paris'te uygulanan bu komün sistemi az zamanda tüm ülkeye yayıldı.

Siyasal görüşlerin sürekli tartışıldığı bir tribün olmalarının dışında komünler herşeyden önce halk meclisleri ve de devrimci eylem merkezleriydiler. Doğal olarak bu yanları giderek burjuvazinin huzurunu kaçırmaya başladı! Çünkü komünlerin ezici çoğunluğunu yoksul halk oluşturuyor, kan akıtarak gerçekleştirdikleri devrimin ardından kendilerine daha adil bir pay talep ediyorlardı. Erki ele geçirene kadar emekçi ve yoksul halkla birlikte vurmuş olan burjuvazi ise üstüne konduğu zenginlikten kimseye pay vermek niyetinde değildi. Daha burada yollar ayrılmaya başlamıştı!

Komünlerin yaşadığı sürece halk bu devrimci erk aracılığıyla polisin örgütlenmesine önayak olmuş, ekonomik faaliyetin gelişmesine katkıda bulunmuştu. Özellikle Paris'te kurulan Komün, radikal ve doğrudan demokrasinin uygulanışına örnek oluşturuyordu: Halkın temsilcisi olarak devrimci belediye meclislerine seçilenler sürekli kontrol ediliyor, ve her an geri çağrılabiliyordu. Bu yapı sonradan işçi sınıfının oluşturacağı tüm egemen ve bağımsız örgütlenmeleri ifade ediyor, tarihteki ilk örneğini sergiliyordu.

Yukarda da belirttiğimiz gibi, burjuvazinin temsilcileriyle emekçi halkın temsilcileri arasında hemen her geçen gün ortaya çıkan anlaşmazlıklar zaman içinde kaçınılmaz olarak çatışmaya dönüştü. 1793 yılına gelindiğinde, siyasal erki eline geçiren burjuvazi ve selâmeti onunla birlikte davranmakta bulan feodal düzen artıklarının uyguladığı terör, devrimci belediye meclislerinin oluşturduğu komünleri ortadan kaldırmayı hedefliyordu. Robespierre'in idamı ve gericiliğin giderek kontrolü ele almasıyla bu hedef önemli ölçüde gerçekleştirilmiş oluyordu. ●

Söz konusu Meclislerin temel ve nihai işlevi aslında işlemeyen burjuva parlamentosu yerine halkın kendisinin doğrudan örgütlediği, gerçekten demokratik bir parlamento kurarak paralel örgütlenen bir erk yaratmaktır.

Bu erk aynı zamanda burjuvazinin vurucu gücüne karşı halkın kendini savunabilmesi için gerekli altyapıyı, yani silahlı halk milislerini kurma göreviyle de ilgilenmek durumundadır.

Halkımızın devrimci girişimiyle kurulacak olan bu paralel örgütlenme günün görevlerini yerine getirebildiği, burjuvazinin erkine son vermek amacıyla örgütleyeceği karşı saldırıların başarıya ulaşabildiği ölçüde gerçekleştirilecek olan devrimin de siyasal erkini oluşturacaktır.

TÜRKİYE'DE BUGÜN KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ

Kasım Zorlu

TKP Programı'nda şöyle bir tanımlama görüyoruz:

"Küçük burjuvazi ara sınıftır, sallantılıdır. Burjuva etkilenmelere her zaman açıktır. İdeolojik saldırılardan, siyasal baskılardan etkilenir. Tam ve tutarlı demokratlıktan uzaktır. Ancak tüm burjuva iktidarlar da bu sınıfın ekonomik-demokratik haklarına saldırmakta, hızla mülksüzleşmeye itmektedir. Bu, küçük burjuvazinin devrimci potansiyelini belirler." (TKP Programı, sayfa:37, *Alev Yayınları, 1992)*

Küçük burjuvazinin kapsamı, toplumda ve sınıf savaşında tuttuğu yer tarihte sürekli komünist hareketin, Marksizmin kafa yorduğu, zararlı etkilerine karşı savaş verdiği, fakat burjuvaziye karşı savaşta hesaba katmak zorunda kaldığı bir konu olmuştur. Kapitalizmin gelişmişlik aşamasına, geleneksel ve kültürel özelliklere göre ülkeden ülkeye farklılıklar taşıyan küçük burjuvazi, ara sınıf olmanın getirdiği siyasal olarak tutarsız yapısıyla, genel olarak toplumda sabırsızlığın, kararsızlığın, bireyciliğin kaynağı olan bir konumu temsil eder. Kısa erimli kesimsel çıkarlar çemberine hapsolmuş bu kesimler; "proletaryayı her yandan bir küçük burjuva havası içine hapsederler, proletaryayı etkilerler, onun bilinçlenmesine engel olurlar; bunlar proletaryanın saflarında sürekli, karakter yoksunluğu gibi, dağınıklık gibi, bireycilik gibi, büyük heyecandan umutsuzluğa yuvarlanış gibi küçük-burjuvaziye özgü niteliklerin yer edinmesini sağlarlar." (Lenin, *'Sol Komünizm'*, s. 36)

Marksist-Leninist yapıtlar komünistlerin küçük burjuva devrimciliğine karşı verdiği mücadelenin örnekleriyle doludur. Bakın Lenin *''Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı''* kitabında, Rusya'da küçük burjuva devrimci eğilimleri en çok temsil eden parti olarak tanımladığı Sosyalist Devrimcilere karşı Bolşeviklerin savaşımını nasıl anlatıyor:

"İlkin, bu parti, Marksizmi yadsıyarak herhangi bir siyasal eyleme girişmeden önce, sınıf güçlerini ve bu güçler arasındaki ilişkiyi hesaba katmanın gereğini anlamamakta direniyordu (belki de daha doğrusu anlayamıyordu). İkincisi, bu parti, bireysel terörizmi, suikastleri doğru bir eylem olarak tanımayı, kendi 'devrimci' ruhunun, ya da 'solculuğunun' özel bir belirtisi sayıyordu; ki bunu biz Marksistler kesin olarak reddederiz. Elbette ki, biz, bireysel terörü, yerinde bir davranış olmadığı zaman reddederiz. Oysa büyük Fransız devriminin terörünü 'ilke olarak' mahkum edebilen, ya da bütün dünyanın burjuvazisi tarafından kuşatılmış müzaffer devrimci bir parti tarafından genel olarak uygulanan terörü mahkum edebilen kişilerle, Plehanov, daha 1900-1903 yıllarında, henüz Marksist ve devrimci iken, alay etmiş, onları gülünç duruma düşürmüştür." (Lenin, *age*, s. 23)

Öte yandan Türkiye gibi ülkelerdeki işçi sınıfı, küçük burjuvaziyi kendi yanına kazanmadan devrimi gerçekleştiremez. Bu da hem, küçük burjuvazinin anti-emperyalist, anti-tekelci, anti-faşist ve laik-demokratik mücadelesine sahip çıkarak, onun devrimci potansiyelini harekete geçirmesine yardımcı olarak, hem de geniş küçük burjuva yığınlar üzerindeki burjuva etkileri kırma mücadelesiyle olur.

Bu mücadele tek başına, yeri ve zamanı hesaba katmadan, genel doğrularla, sapla samanı ayırmadan verilemez. Diyalektik yöntem, bilimin, toplumsal yaşamın tarihsel pratiğinin soyutlaması yoluyla gene bu pratik içinde yeniden üretilmesini anlatır. Aksi taktirde, soyutlamanın soyutlaması acizliğinin ötesine geçilemez, teorinin elverişli koşullar doğduğunda pratiği ilerletme gücü kullanılamaz. Kafatasımızın içine sıkışmış teorik doğrularla, bir bakarsın, o çok eleştirdiğimiz dogmatizm hastalığına, reçeteciliğe, şabloncuğa düşüvermişiz. Örgütlü mücadele şemsiyesinin tılsımı işte burada geliyor. Yoksa kendi ağacımızın gölgesinden, içinde yaşama olanağını bulabildiğimiz, ormanı göremez duruma düşeriz.

"Proletaryanın öncüsü için, onun bilinçli bölümü için, komünist partisi için, gerektiğinde zikzaklı, dolambaçlı yoldan yürümenin, ayrı ayrı işçi partileri ve küçük üretici partileri ile anlaşmalar yapmanın, uzlaşmalara varmanın gereği, bundan doğmaktadır. Sorun, bu taktiği, proletaryanın genel olarak bilincini, devrimci ruhunu, savaşma ve yenme yeteneğini düşürecek değil, yükseltecek biçimde uygulamayı bilmektir. (...), (menşevikler dahil) küçük burjuva demokratlar, zorunlu olarak, burjuvazi ile proletarya arasında, (...), reformculuk ile devrimci zihniyet arasında, dar anlamda işçi davasına sahip çıkma zorunluluğu ile proletaryanın iktidarından duyulan korku vb. arasında yalpalar dururlar. Komünistlerin doğru taktiği, bu gibi duraksamalardan yararlanmayı gerektirir, onları umursamamayı değil! Oysa bunlardan yararlanmak demek, proletaryaya yakınlaşan unsurlara ödünlerde bulunmak ve bunlara ancak yaklaştıkları ölçüde, yaklaştıkları anda ödünlerde bulunmak ve bir yandan da burjuvaziye yaklaşanlara karşı savaşımı sürdürmek demektir." (Lenin, *age*, s.71)

Lenin burada komünist hareketin, küçük burjuvazi ve onu temsil eden parti ve örgütlere yaklaşımı genel hatlarıyla özetliyor. Bunlar değişmez doğrulardır. Fakat burada iki şeyi, yine Lenin'den, doğru özüsemek gerekiyor. Birincisi, bu genel doğruların pratik mücadelede içini nasıl dolduracağız? İkincisi ise, sapla samanı nasıl ayıracağız?

Küçük burjuva devrimciliği binbir şekilde karşımıza çıkabiliyor. Marksizmin pratiğine ihanet etmek istemiyorsak, her konuda olduğu gibi bu konuda da değerlendirmemizi yerin ve zamanın nesnel koşullarına göre yapmamız gerekiyor.

Nasıl bir ülkeden söz ediyoruz? Bu ülke nasıl bir dönemden geçiyor? Siyaset sahnesinde hangi güçler var. Ne ölçüde yer alıyor? Tüm bunları soğukkanlı bir nesnellikle saptamadan her hangi bir konuda klişe yorumlarda bulunmak da en az küçük burjuva devrimciliği kadar zararlıdır ve objektif olarak aynı kapıya çıkar. Bugün kime küçük burjuva devrimcisi denir sorusuna yanıt bile bu perspektifle değerlendirilmelidir.

Niyetler ne olursa olsun, bugün, tam da, ölüm oruçlarına burun büken, 1 Mayıs'larda toplumun sokaklara taşan öfkesini provokasyon olarak nitelendiren anlayış küçük burjuva anlayıştır. Bugün yönetim krizine ve toplumsal öfkeye eşlik eden Gazi tipi, 1 Mayıs tipi, cezaevleri direnişi tipi olayların süregenliği bize Türkiye'de devrimci durumun varlığını anlatıyor. Belli bir süredir hızla olgunlaşmakta olduğunu ve bir öncekine oranla çok daha şiddetli boyutlara ulaşacağını vurguladığımız bu devrimci durum yaşama yeni gözlüklerle bakmayı gerektirir.

Bundan önceki devrimci dönem ortamında TKP'nin "resmi", menşevik yönetimiyle Leninci kanadın, daha sonra ayrılmayı getiren, ve özellikle bu konuda, döneme göre bakışı, örgütlenmeyi ve mücadele biçimlerini içeren konuda, mücadelesini hatırlayanlar çok iyi bilir. Bu TKP adını lekeleyen, ortacı resmi güçlerin desteğiyle ve güdümüyle ayakta duran oportünist bozuntularıyla tam da bu konuda, devrimci durumun varlığından mücadele yöntemlerinin biçimine, silahlanmaya dönük ajitasyon ve propagandadan neyin provokasyon neyin meşru olduğuna dair bir dizi konuda savaşmıyor muyduk? Kaldı ki bu devrimci durum bir evvelkinden çok daha şiddetli geçecektir saptaması da doğrudur ve bu da işin tuzu biberidir.

Yarın tarih bugün söylediklerimize, yaptıklarımıza nasıl not verecek sorununu umursamayanlara bir sözümüz yok. Ama kendi komünistliğini ciddiye alan, dün yapmış oldukları değerli katkıları bugün meseleleri enine boyuna irdelemeden, sırtında küfe taşımanın sorumluluğunu, kollektif mücadelenin dinamiğini hissetmeden, atıflarda bulunma hakkını kendilerine verdiğini düşünenler bir daha düşünsünler.

Okuyucunun sabrına sığınarak Lenin'den, hem de sol-doktrinciliği eleştirmek için kaleme alınmış yapıtından bir alıntı daha verip bitirmek istiyoruz.

"Bu kadar okumuş olan Marksistlerin, Kautsky, Otto Bauer ve ötekiler kadar sosyalizme bağlı olan ikinci enternasyonel liderlerinin başlarına gelenler yararlı bir ders olabilir (ve olmalıdır da). Onlar da esnekliği olan bir taktiğin gereğini pek iyi anlamışlardı; onlar da Marksist diyalektiği öğrenmişlerdi ve başkalarına da öğretiyorlardı (ve onların bu alanda yapmış oldukları şeylerin büyük bir kısmı, sosyalist yazının değerli katkıları arasında her zaman sayılacaktır). Ama bu diyalektiği uygulama zamanı gelip çatınca, o kadar büyük bir yanlışlık yaptılar ki, diyalektik olmadıklarını, hızla biçim değiştirmeleri göz önünde bulundurmada yeteneksizliklerini, eski biçimlere yeni içeriğin girişini hesaplamada anlayışsızlıklarını öyle açığa vurdular ki, bunların yazgısını da Hyndman'ın, Guesde'nin ve Plekhanov'un yazgısından daha gıpta edilir bir yazgı saymak olanaksızdır. Bunların ideolojik iflasının özü, işçi hareketinin ve sosyalizmin büyüme biçimlerinden yalnız bir tanesinin etkisinde kalmış olmaları, onun tarafından 'ipnotize' edilmiş olmaları ve bu biçimin sınırlı niteliğini unutmuş olmalarıdır. Onlar, nesnel koşulların kaçınılmaz hale getirdiği altüst olmaları görmekten korktular ve ezbere öğrenilmiş, ilk bakışta üç sayısının ikiden çok olduğu gerçeği kadar tartışma götürmez gibi görünen ilkel gerçekleri yineleyip durdular. Oysa siyaset, aritmetikten çok cebire, ilkel matematikten çok yüksek matematiğe ben-zer." (Lenin, *age*, s.76) ●

S mtler Kal lerimiz Olmalı

"Fabrikalar kalemizdir" belgisinin yanına bugün bir belgi daha eklenmiştir: "İşçi semtlerini kalelerimiz yapacağız". İşçi semtlerindeki komünist çalışma fabrikalardaki örgütlenmeyi dışlamıyor. Karşılıklı etkileşimleri mücadelenin şahlanarak artmasını getirecektir.

Yıldırım Girneli

Bu yazıda, büyük çoğunluğu ile işçi-emekçilerin ve onların ailelerinin yaşadıkları gecekondulara, bu alanlarda yapılacak parti çalışmalarına değineceğiz.

Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte kırsal alanlardan kentlere yaşanan hızlı göç, sanayi merkezlerinin çeperlerinde işçi-emekçi semtlerini yarattı. Gecekondu ya da varoşlar diye tabir edilen yerleşim birimleri şehirlerin nüfusunu katlayarak, şehirlerle bütünleşerek büyüdü, büyümeye devam ediyor. Kapitalizmin emek gücünü sağlayan kondular, hızlı büyüme, kaçak yapılar, siyasi vaadlerle yeniden yerleşimler, yıkımlar vs. gibi sorunlarla karşı karşıyadır. Yol, alt-üst geçit, kanalizasyon, okul, ulaşım vb. gibi temel ihtiyaçlar, mühendislik kurallarına uymayan, düzgün altyapıdan yoksun, plansız biçimde tam bir anarşi içinde ilerliyor. Seçim vaadleri, yıkımlar, tapu dağıtma sözleri, sefalet, yolsuzluklar, arsa mafyası, baskılar, işçi-emekçi semtlerdeki sorunları daha da ağırlaştırıyor. Sorunlar iyice çözülemez hale geliyor. Yeni yerleşim birimleri, bu ekonomik, siyasi bozuk yapı üzerinde yükselmeye devam ediyor.

Süreç içinde işçileşen kesimin yanında Anadolu'nun çeşitli kırsal alanlarından buralara göç eden emekçilerde işçileşme süreci yaşıyorlar. Tam da bu nedenlerden dolayı ülkede çelişkilerin en yoğun yaşandığı bölgeler kondulardır.

Bir de şu konuya dikkat çekersek: Bu bölgelerde yaşayanlar fabrikalarda, atölyelerde çalışan işçilerdir, küçük esnaftır, işsiz işçilerdir, bu kesimin çocuklarıdır. Bu semtlerde burjuvalar yaşamıyorlar.

Türkiye'de emek sermaye çelişkisinin yoğun yaşandığı iki alan vardır: Birincisi fabrikalar, ikincisi de işçi-emekçi semtleridir. Türkiye öyle bir ülke ki, bugün yükselen sınıf mücadelesi ülkeye özgü çeşitli nedenlerden dolayı fabrikalardan değil, sözkonusu semtlerden yükseliyor. Kimilerinin iddia ettiği gibi sınıf mücadelesinde işçi sınıfı öncülüğü birilerine kaptırmış değil. Semtlerdeki kavgada da başı çeken yine işçi sınıfıdır. Türkiye devriminin bir karakteristiği olarak, şimdi karşılaştığımız devrimci durumda, bir öncesinden daha yoğun olarak, kavga fabrikalarda patlamıyor, teoriye de uygun olarak işçi sınıfının öncülüğünde semtlerden patlıyor. Fabrikada çalışanların yaşam koşulları, çalışmayanlara göre biraz daha iyi. İşten atılma, işsizlik korkusu, sendikalara güvensizlik gibi nedenlerden dolayı fabrikada çıkan haksızlıklara karşı sesini yükseltemeyen işçi, semtine geldiği zaman patlıyor. Gözü kara bir biçimde kavgaya dalıyor, barikatlara çıkıyor. Sınıf mücadelesinin biraz daha keskinleştiği, yükseldiği aşamalarda aynı sınıf, bu kahramanlıkları misli ile çalıştığı fabrikalarda da gösterecektir. Türkiye devriminin önümüzdeki süreçte bir özelliğidir bu. Eğer bizler akıllı komünistlersek, bu gerçeği görüp ona göre davranmamız, taktikler, yeni belgiler üretmemiz gerekiyor. "Fabrikalar kalemizdir" belgisinin yanına bugün bir belgi daha eklenmiştir: "İşçi semtlerini kalelerimiz yapacağız" İşçi semtlerindeki komünist çalışma fabrikalardaki örgütlenmeyi dışlamıyor. Tam tersine semtlerde işçiler arasındaki güçlü bir örgütlenme, bu örgütlenen işçilerin eliyle onların çalıştığı fabrikaları da kalemiz yapacaktır. Ya da tersi etkileşim sözkonusu olacaktır.

Türkiye devriminin bir diğer karakteristiği de kavganın kıran kırana geçiyor olmasıdır. Daha devrimci durumun henüz çok başlarındayız. Karşı devrimin azgın saldırıları ortada. Yüzlerce devrimci "kayıp", sokak infazları, cezaevi katliamları, işkence, baskılar, ilerici, devrimci basına toplatma, hapis, mali cezalar... Kürdistan'da yaşanan iç savaş vs. yaşam çekilmez hale gelmiş. Öte yandan burjuva sınıf hızla parçalanmaya devam ediyor, kesimsel çıkarlar öne çıkıyor. Devrimci harekette bir toparlanma girişimi var ama henüz embriyon aşamasında. Eskinin olumsuzluklarını henüz yenememiş. Olması gerekene bakıldığı zaman henüz ortada fazla birşey yok. Kendimizi değerlendirirsek, mevcut örgütlü güçler açısından henüz önlerde değiliz. Ama bugün Türkiye siyasetinde önemli rol oynayan güçlerin arasına girebilmek için de geç kalmış değiliz.

"Fabrikalar kalemizdir"e giden yol işçi semtlerinde örgütlenmekten geçer

Yukarıda belirttiğimiz gibi içinden geçmekte olduğumuz dönemde semt çalışmalarının önemi giderek artıyor. Bu süreçte Gazi barikat semti oldu. Kavganın yükseldiği aşamalarda işçi semtleri savaş merkezlerine dönüşüyor. Sınıf mücadelesine yol gösteriyor. Değindiğimiz bu noktaları gözden geçiren TKP Merkez Komitesi semtlerde örgütlenmenin önemine dikkat çekti. Merkez Komitesi parti örgütlerinin önüne semtlerde hızlı bir biçimde örgütlenme görevi koydu. Semt çalışmalarında dikkat edilmesi gereken bazı noktaların altını çizmek istiyoruz:

a. Semtlerde çalışma yapılacak alanlar belirlenmeli (fabrika, atölye, okul vb.).

b. Semtlerdeki diğer örgütlenmelerle ilişkiler belirlenmeli (şiyasi örgütler, demokratik örgütlenmeler).

c. Semtlerdeki halkın çözüm bekleyen canalıcı sorunlarını belirleyip çözümler üretilmeli.

d. Resmi, sivil halk düşmanlarının gücü, destek aldığı kesimler belirlenmeli, bunları dikkate alan bir savunma ve çalışma planlanmalı.

e. Düzgün işleyen bir dağıtım ağı kurulmalı.

f. Tüm ilişkilerimize (sempatizanlar dahil) şemada yer verilmeli, yedekleri hazırlanmalıdır.

Semtlerde yürütülecek ön çalışma, hangi bölgelerden geldikleri, etnik kökenleri, inanç guruplarının tespiti çok önemlidir. Doğru belirlemeler temelinde yoğun emek koyarak yapılacak çalışma, kısa sürede olumlu bir patlamaya yol açacaktır. Bu patlamanın yol açacağı yeni kanalları partinin maddi gücüne çevirebilmeliyiz.

Semtlerde yayın dağıtımı canalıcı öneme sahiptir. Toplu açık yayın satışları mutlaka yapılmalıdır. Ayrıca kapı kapı dolaşarak dağıtımın mutlaka örgütlenmesi gerekiyor. Yayın dağıtımında 50-100 hedefleri bugün gerçekçi hedefler olmaktan çıkmıştır. Siyasi mücadeleye yeni katılan insanların semtlerindeki rakkamları binleri aşıyor. Yayının ulaşılması gereken hedefleri buna denk düşmelidir. Yayının kendi kendisini finanse etmesi de garanti altına alınmış oluyor.

Semtlerde çözüm bekleyen sorunların çözümü etrafında, halkın düzene muhalefetini toparlayabilecek organların kurulmasına gidilmelidir. Söz konusu organlar devrimin iktidar organları olacak Halk Meclis'leridir. Örnekleri yaşama geçmeye başlamış olan Meclislerin başarısı için çalışmalarımızı hızlandıralım. Bugünden yarının iktidar organlarının kurulmasında öncülük edelim. Buralarda doğrularımızla güç olalım. Semtleri kalelerimiz yapalım. ●

Semt çalışmalarımız ilerlemek zorunda

Semt çalışması, öncelikle işçi ve emekçinin bulunduğu alanlarda gerçekleştirilmelidir. Bizler fabrikalar ve sendikalara giderek sendika yöneticileri ve işçilerle diyalog içinde olmalıyız. İşçi ve emekçinin ihtiyaçlarına, -ister siyasal, ister maddi ve manevi olsunher türlü konularına elimizden geldiği kadar destek vermeliyiz.

Şu anda sendikalar ve fabrikalara giderek dergilerimizi ulaştırmaya çalışıyoruz ama yetersiz. Bizler parti çalışması yaparken, partinin tüzük ve programına uygun bir şekilde Marks ve Lenin'in bizlere bırakmış olduğu felsefeyi aktarabilme yeteneğini gösterebilmeliyiz. Daha sonra semtlerde aktif çalışma yürütmeliyiz.

Partililer olarak, semtlerde halkımızın ihtiyaçları olan yol, su, kanalizyon ve fabrikalardan çıkan pislikler, kanalizasyon sorunları ile ilgileniyoruz, ilgilenmeliyiz. Para babalarına karşı yapacağımız mücadeleyi tek bir yumruk şeklinde sürdürmek için uğraşıyoruz.

Biz işçiler, emekçiler örgütlü olmalıyız. Bizlere yapılan haksızlıklara karşı bilinçli ve özveriyle karşılarına dikilerek mücadele etmeliyiz.

Gazi ve Ümraniye'deki birliğimizi, dayanışmamızı her zaman sürdürelim.

Yaşasın TKP!

Kerim Doğru

GÜN GREVLERDE PİŞME GÜNÜDÜR

"Eğer biz bayrama gider gibi savaşa atılan bu yığınların enerjisini, devrimci zevkini, amansız ve özverili bir savaşım için kullanmayacak olursak, devrim dönekleri ve hainleri oluruz." (Lenin)

Kocaeli'nin Gebze ilçesine bağlı Dilovası, kimya, boya, metal fabrikalarının bacalarından çıkan dumanların kokularıyla ağırlaşmış havası ve yazın tozlu, kışın çamurlu yollarından fabrikalara hammadde taşıyan kamyonların gürültüsüne karşın, işçilerin neşelerinin, çoşkularının, umutlarının izlenebileceği bir işçi yatağıdır.

Yıllardır kapitalist boyunduruk altında yaşayan işçi sınıfımızın bu boyunduruğa karşı verdiği sınıf kavgasında bir destan da, Dilovası'nda 20 aydır direnen Polisan işçileri tarafından yazılıyor.

Çok büyük utançla söylemeliyim ki, Polisan grevine ikinci kez gittim. Bu grev özelinde benim gibi olan partili yoldaşların çalışmaları ve dolayısıyla parti çalışmaları ile ilgili vardığım sonuçlara yazının sonunda değineceğim. Şimdi lafı daha fazla uzatmadan işçilerden aldığım dersleri, bütün yoldaşlarımla paylaşabilmek için anlatmak istiyorum.

Gençler Polisan işçisinden öğreniyor

Bugün iki yoldaşımla birlikte Polisan fabrikasının önüne gittik. Petrol-İş sendikasının "bu işyerinde grev vardır" pankartının asılı olduğu ana kapının önündeki konteynırda nöbet tutan işçinin yanına merhaba diyerek yaklaştık. Elimizdeki poşette bulunan birkaç kilo üzüm ve birkaç paket sigarayı konteynıra bıraktık. Konteynırın yanına, gölgedeki sandalyaye oturup sohbete başladık.

Kendimizi tanıttık, daha önce de gelip röportaj yaptığımızı, bunun dergide yayınlandığını belirttik. O sırada fabrikadan yükleme yapmak için sırada bekleyen kamyon şöförü, "Dayı bırakın bu grevi, bu devlet, bu sendikacılar böyle olduktan sonra birşey alamazsınız, gidin ekmek paranızı kazanın" dedi. İşçi arkadaş da, "biz devam edeceğiz, çocuklarımızın da aynı sıkıntıyı çekmemesi için devam edeceğiz." şeklindeki sözleriyle, çektikleri sıkıntıya rağmen, umudun canlılığını ve bu kavganın onlar için bir yaşam biçimi olduğunu anlattı.

Sohbetimiz devam ederken, kır saçlı 50 yaşlarında bir amca bizi inceden inceye süzerek yanımıza geldi. Bizi biraz daha süzüp, dinledikten sonra konuşmaya başlayan M. amca, Engels'in "emekçi yığınlar doğal siyasetçidir" sözünün doğruluğunu, Marksizm-Leninizm'in neden işçi sınıfı diyerek, bu sınıfı temel güç aldığınr ve Marksizmin neden işçi sınıfının bilimi olduğunu bir kez daha somutta gösterdi.

M. amca, aynı fabrikada 1987'de gurup sözleşmelerine karşı grev yapan işçinin ve sendikanın aslında kendi kuyusunu kazdığını anlatırken, sendikal birliğe ilişkin çok yakın bir dille diyor ki, "Ya arkadaş anlamıyorum. Türk-İş, Hak-İş, Disk-İş önündeki kelimeleri at hepsi İŞ. Bu ne iş? Bu ayrılık ne oluyor? Hepimiz işçiyiz, hepimiz kardeşiz. Onlar az alırsa, biz de az alıyoruz. Çok alırsak da hepberaber." İşte çok "bilen", gurup sözlemesini, sendikal birliği yıllarca tartışan, karşı çıkan küçük burjuvalara, emeğin sahte dostlarına işçinin yanıtı.

7 kez jandarmanın saldırısına maruz kaldığını anlatan M. amca, üsteğmene, "oğlum, patronun oğlu patron olur, gelip burada askerlik yapmaz, asker de bizden. Böyle yapmayın" deyince, "sen terörist misin?" cevabını almış. Amca da ekliyor: "Devlet bizim devletimiz değil, ordusu da, polisi de bu çetelere, ağalara çalışıyor".

"Valla yeğenim, bizim memlekette bir köyde 10-15 haneye bakana ağa denirdi. Tövbe! Asıl ağa buradaymış. Ha bu Polisan'ın patorunu bir ağa, Lever'in patronu bir ağa, diğer fabrikaların sahipleri de birer ağa."

Sendikanın bu grevdeki tutumunu sorduğumuzda, "Gebze şubesi iyidir. Başkanımız delikanlı çocuktur. Bizimle hep ilgilenir. Ama gelgelelim, genel merkezin umurunda değil. Kardeşim adam 160 milyon maaş alırsa, en son model arabaya binerse, benim gibi gecekonduya, 5 milyon grev aylığına talim etmekten ne anlar? Sahte cennette yaşıyorlar. Halbuki biz varsak sendika var."

Bunları dinlerken aklıma, sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin önünü tıkadığını söyleyen partimizin, sendikal bürokrasi sökülüp atılmalı derken ne derece doğru olduğunu ve sendikacıların aylığının vasıflı bir işçinin aylığını geçmemesi gerekliliğini söyleyen değerlendirmeleri geliyor. İşçi görevimizi hatırlatıyor.

Sendikal birlik, sendikal bürokrasi, devletin sınıfsal kimliği gibi birçok konuda eğitime ihtiyacı olan bir çok genç yoldaştan tutun da, kafası karışık umutsuzluğa düşmüş insanların M. amca gibi işçi sınıfından insanlarla sohbet etmesini bütün iyi niyetimle salık veririm. Bundan daha canlı ders olamaz.

Son olarak M. amca, "bizi biraraya getiren olsa, herkes hareketlense bunları biz zaptederiz." dedi. İçilen çayların eşliğinde devam eden bu sohbetten sonra, izin isteyip, işçilerin sevdiği şube başkanını görmek üzere Gebze'ye doğru yola çıktık.

Gebze'de Petrol-İş şubeye vardığımızda başkanın içeride toplantıda olduğunu öğrendik. Sendikada bulunan Polisan baştemsilcisi R.yoldaşla oturup sohbete başladık. 19 aydır süren grevde mahkemeden, işverenin kaçak işçi çalıştırdığı üzere karar çıkardıklarını ama hakimin bu kararı tanımadığını söylerek keyfi bir uygulama içinde olduğunu anlattı. R. arkadaş sunulan yalan-yanlış raporları anlattıktan sonra şunları ekledi: "Biz bu paraları gözden çıkardık. Bu parayı almak teslimiyet ve 19 aylık onurlu direnişin onurunu satmak olur. Polisan işçisi parasızlığa, şuna buna alıştı. Ama kişiliğini kazandı. İşçilerin her birisi şimdi en azından temsilcilik yapabilecek düzeydeler. Polisan işçilerinin edindiği bu deneyim dışında, bölgedeki diğer fabrikalarda yasal boşluklardan yararlanarak yapılmak istenen saldırılar, Polisan'ın tecrübesiyle önlendi."

İşte, grevin bir okul olduğunun ispatı. Lafta ahkâm keserek değil, somut destek beklediklerini belirten yoldaş, "elimizi taşın altına koymak gerekir. Bundan sonra mücadelenin çizgisi de değişebilir. Kavgaysa kavga, gözaltıysa gözaltı, herşeyi göze aldık. Asıl buralarda destek bekliyoruz" dedi.

Kıssadan hisse

Şimdi gelelim kıssadan hisseye. Partimiz yeni dönem-yeni taktikleri belirledikten sonra ve devrimci durumun görevlerini yerine getirmemiz için verdiği uyarılara, yönlendirmelere rağmen, bölgemizdeki böylesine onurlu bir greve bu kadar geç gitmek bir komüniste yakışıyor mu? Partinin şusu eksik, busu eksik diye oturduğumuz yerden atmak kolay. Ama herkes kendisine baksın. Artık grevdeki işçiyi birkaç kilo çay, sigara ile ziyaret etmek gelenek haline gelmişken, niyetli komüniste yakışan nedir? 556. gününde ikinci kez ziyarete gidilerek bırak öncü, artçı bile olunamaz. İşçi sınıfının öncülüğünde devrim yapmaya, sosyalizmi kurmaya adanmış bir komünist, her dönem işçinin kavgasının önünde ☞

döğüşmelidir. Öyle, yapılması gereken, bir yoldaşın *İşçinin Sesi*'nde yer alan yazısında olduğu gibi, "hasta ziyareti yapılır gibi ziyaret" de değil. Ondan sonra otur, düşün, ideolojimizin doğruluğuna layık güce neden ulaşamıyoruz diye.

12 Eylül öncesi İGD'yi eleştirmek kolay. Ama partinin tüm oportünist, pasifist dayatmalarına karşın, grev çadırında birlikte yatmak, birlikte döğüşmek İGD'nin geleneği olmuştur. Boşuna o zamanlar işçiler, İGD'liler geldiği zaman, "bizim gençler geldi" demiyorlardı. Önce bunu yapalım, sonra eskisini aşalım.

Lenin boşuna mı önce yığınları tanı, yığınlarla birlikte yaşa, dertlerini dert edin diyor. Boşuna mı parti tüzüğü, disiplin yığınlarla bağ temelinde gelişir diyor.

Namusluca, iyi niyetle, reklam yapmadan günün görevlerini yapıp da büyümemek, halklaşamamak mümkün mü? Yap bunları, Polisan'da aç kal, birlikte dayak ye, bak işçiler seni nasıl büyütüyor.

Bugün gördüm ki, işçi benden ileri. Hiç gocunmaya gerek yok. Ne derler, "ne ekersen onu biçersin." Bugünün önümüze koyduğu görevleri yapmazsan, başlar enerji içe dönmeye, yoldaşının açığını kollamaya, orayı beğenmemeye, burayı beğenmemeye... Halbuki iyi niyetinle gir kavgaya, bak o zaman disiplin de, yoldaşlık da nasıl gelişiyor. Yürükoğlu yoldaş ne demişti: 5 parmak başka birşey, sıkıp yumruk yaptın mı başka birşey.

Sakınola ki, hiçkimse bu yakınmalarımdan umutsuz olduğumu, halimizin karamsar olduğunu sanmasın, aldanır. Aksine umutluyum. Çünkü partiye gelen, kapıda bekleyen o kadar çok iyi niyetli, sorgulayıcı genç var ki, önünde koşmayanı basıncı ile söküp atıyor. Niyeti iyi olan bakıyor kendine eksiğini gediğini kapatıp, yoluna koşar adım devam ediyor. Parti kendini buluyor. TKP'yi TKP yapan, *İşçinin Sesi*'ni bugüne getiren ideolojideki doğruluğu, açıklığı inatçılığıdır. Biz kendimizi kaf dağında görüp, ne kendimizi, ne de başkasını uyutmayız. Lenin'in "militanlar önünde açıklık, yığınlar önünde açıklık" ilkesini rehber edinerek, kendi noksanımızı koyuyoruz.

Şu bir gerçektir ki, Türkiye işçi sınıfını devrimi TKP'nin önderliğinde yapacaktır, o günlere TKP'nin kadroları götürecektir. Bu pırıl pırıl ideolojimizin, doğruluğu hayat tarafından defalarca kanıtlanan doğrularımızın arkasında yeterli maddi gücü, yığın desteğini sağlamak, fabrikaları kalemiz yapmak çok zor değil. Sadece yoldaşça birbirimize güvenip, birbirimizin eksiğini gediğini kapatıp, günün önümüze koyduğu görevleri yapmak koşuluyla. (Pek çok kaşarlanmış için pek sıkıcı, klişeleşmiş laflar olsa da güçlenmenin yolu bu!) O zaman öyle bir büyürsün ki, fabrikadan girer, semtten çıkarsın, kendin bile şaşırırsın.

Haydi yoldaşlar, gün, kararlı komünistlerin kavgaya girme, Polisan grevlerinde pişme, gelişme günüdür. ●

Veli Mutlu

Parti Yaşamı

PARTİYİ KAN BAĞLARI YÖNETMEZ

Görev dağılımları, yetenek ve inanç çerçevesinde yapıldığı sürece sorun çıkmaz. Sorun, görev dağılımı bu çercevede yapılmayıp, eşler etkilerini alanlarının dışına taşırıp, tüzüğü çiğnemeye başladıkları zaman çıkıyor.

Parti yaşamı bir zenginliktir. Eksiklerimizi, hatalarımızı parti yaşamında yaşayarak, sınayarak, eleştirerek doğru olanı bulmaya çalışıyoruz. Partideki doğru çalışma, görülen bir çok hatanın üzerine gidilerek, deneyim çıkarılarak sağlanabiliyor.

Bugüne kadar gördüğümüz, yer yer karşımıza çıkan, parti çalışmasını rahatsız eden hatalardan bir tanesi yoldaşların partili eşleriyle sürdürdüğü tutarsızlıktır. Eşler arasındaki ilişkiler partimizde dönem dönem değişik şekillerde karşımıza çıkmış ve bölgelerdeki parti çalışmamıza zararlar vermiştir.

Doğal olarak partimizde, eşiyle birlikte üye olan ve partide aktif olarak çalışan yoldaşlar vardır. İki yoldaşın birlikte partili olması ve aktif olarak görev yapması sevindirici bir durumdur. Bu işin bir tarafı, fakat diğer tarafı da önemlidir.

Birincisi, biz illegal bir partiyiz. Bu laf olsun diye değil. Örgütlenmenin temeli hücredir, bilgilerin hücreler temelinde kalması gereklidir, partide hücre ve konspirasyon terbiyesi bir an bile olsun geriye kaymamak zorundadır. Bu hem partinin, hem de yoldaşların güvenliği açısından gereklidir.

İkincisi, parti tüzüğe göre yönetilir. Kişilerin keyfi davranışlarına göre örgüt yönetilmez. Parti üyeleri, çalışmalarla ilgili görülen uygunsuz davranışların parti tüzüğündeki normlara göre düzeltilmesini isterler.

Eşler arasında ilişkiler parti normlarının üstüne çıkmaya başlarsa, ilk başta hücre mantığı, güvenlik, bilgilerin gerekli yerlerde kalması anlayışı kayıyor, bilgiler 'gereksiz' kişilerin keyfi uygulamalarına doğru kayıyor.

Tabii ki partimizde partili eşlerin sayısının artması sevindirici bir durumdur. "Örgütsel, birimsel konuları konuşmak" için kişinin partili olması elbette yetmez. O yoldaş ile aynı birimde olman ya da tüzüksel olarak konuşabileceğiniz görev alanları içinde olmanız gerekir. Parti birimindeki işleyiş ile komünistin eşiyle olan ilişkisi birbirine karıştırılmamalı ve ustalıkla sürdürülmelidir. Bunun bu şekilde sağlanması komünistin inancı, bilinci ve niyetiyle doğrudan bağlantılıdır.

Aslında bu tür olumsuzluklar, genelinde devrimci harekette vardır. Özellikle legal çalışma içinde olan tüm kesimlerde görülmektedir. Ama öteki örgütlerde de böyle sorunlarla karşılaşılması, yoldaşlarımızın tutumunu bağışlatmaz. Tam tersine biz, doğru bildiklerimizi uygulamak için ısrarlı olacağız.

Parti yaşamımızda öyle örnekler var ki, bazı bölgelerde partili eşler arasındaki bu güvensiz ilişki sonucu, çalışmalar zayıflamış, hatta partili yoldaşlar partiye kırılmış ve partiyi terk eder duruma düşmüştür. Böyle bir durum ağırlıklı olarak erkek yoldaşın sekreterliği durumlarında daha yoğun görülmüştür. Öte yandan, daha uç örneklerimiz de olmuştur: Eşi partilidir, kendisi üstüdür. Birimdeki diğer yoldaşlarla 'eşitlik bozulmasın' diye, yoldaş bilgilendirilmemiş, organ toplantılarına kadar bilgilendirilmesi bekletilmiş, işler bu anlamıyla yavaşlatılmıştır. Ama yine de bu durum birinci durum kadar hiçbir zaman tehlikeli sonuçlar doğurmamıştır, doğuramaz da.

Bir başka uç örnek ise, partili yoldaşın kendisine bağlı ya da bağlı olmayan sempatizan yoldaşla ilişkisidir. Burada sık rastlanan örnek, "hatlar karışmasın" endişesinden sempatizan yoldaşın ilerlemesinin önü kesilmiştir. Hele partili yoldaş erkek ise, bayan yoldaşın ilerlemesinin şansı daha azaltılmıştır. Bu gerçekler, Türkiye toplumunun gerçeklerininden de uzak şeyler değildir. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi, biz bu 'gerçeklerin' üstüne çıkıp, güzel örneklerini sunmalıyız. Elbette bunun güzel örnekleri de vardır. Ama konumuz şimdi bu değil, yanlış olan yanlarımız üzerinde durmaktır.

Partiye giren herkes, ilk başta partide adaleti, güveni, sonuçta tüzüğün işlemesini görmek ister. İşleyiş bozukluklarına yol açmamak için eş olan yoldaşların mümkün olduğunca aynı birimde olmamalarına dikkat edilmelidir. Ama o da olabilir, birbirlerinin sekreteri olabilir, ya da aynı organ içinde çalışabilirler. Görev dağılımları, yetenek ve inanç çerçevesinde yapıldığı sürece sorun çıkmaz. Sorun, görev dağılımı bu çercevede yapılmayıp, eşler etkilerini alanlarının dışına taşırıp, tüzüğü çiğnemeye başladıkları zaman çıkıyor.

Hatta farklı alanlarda çalışmakla birlikte eşler "yürütmeyi" evde oluşturup tüzük çerçevesindeki birçok organın çalışmalarını felçe uğratabiliyorlar. Partideki monoliktiklik ve organlar eliyle sağlanan otorite kayboluyor. Sonuçta kollektif bilinç kişilerin organların dışında almış olduğu kararlara ve değerlendirmelere kayıyor.

Sonuç olarak, partimizi kan bağları, eşler arasındaki ilişki yönetmiyor. Partideki çalışmanın, yoldaşlar arasındaki ilişkinin çerçevesini tüzük çiziyor. Partimizdeki eşler partimizin sevinmesi gereken bir durumdur. Yeter ki aralarındaki ilişkilerle parti normları arasındaki elektirik tellerini birbirine karıştırmasınlar. Eğer bunu karıştırırlarsa ilk başta elektirik bu işi karıştıran eşlere çarpar. Sonuçta böyle bir durumdan dolayı da partimiz zarar görür.

İlişkilerin çerçevesini yüksek bilinç, yüksek disiplin, yoldaşça ilişkiler, eksiksiz bir şekilde uygulamak zorunda olduğumuz tüzük belirliyor. O zaman, yığınların gönlünü kazanan, yoldaşça ilişkilerin yüksek olduğu, güvene ve saygı-sevgiye dayalı bir parti ilerliyor demektir. ●

İŞÇİNİN SESİ

Sayı: 445, Aralık 1996

BURJUVAZİYİ GÜÇSÜZ, PARTİYİ GÜÇLÜ KIL

Önümüzdeki dönemde güvenlikli çalışmayı arttırmak esastır. Böylelikle polis vurduğunda devrilmeyecek örgütler çıkar.

M. Çaparoğlu

Devrimci parti üzerine tarihsel sorumluluk almış bir kurumdur. İnsanlığın sömürüyü, ezgiyi kaldırma savaşında araçtır. Bu tarihsel sorumluluğu hakkıyla yerine getirebilmesi için, tıkır tıkır işleyen, sözünün eri bir mekanizma olması gerekir. Bu mekanizmayı oluşturan da parti üyeleridir.

Türkiye, tarihinin gördüğü en büyük krizin içinde debeleniyor. Sokaklarda, mahallelerde, barikatlarda, cezaevlerinde ölüme meydan okuyarak ölümsüzleşenler, gelecek güzel günleri yakınlaştırıyorlar.

Gerçekten tarihi bir dönem yaşıyoruz. Dönemi başarı ile kapatmak, onu devrime ilerletmek istiyorsak, halkın, sınıfın adaletini temsil etmek istiyorsak dönemin ihtiyaçlarını yerine getirmeli, ona uygun çalışma yapmalıyız. Görevlerimizi yerine getirirken, profesyonel parti çalışmasının temel bazı kurallarını öne çıkarmalıyız.

Döneme uygun çalışmanın çerçevesini Partimizin 9.Kongre'si önümüze koydu. Savaşacağız, daha savaşacağız, önümüzdeki dönemde hattımız budur. Tüm yapılanmalarımızı yeni döneme uyarlarken de, partinin güvenliğini unutmayacağız. Önümüzdeki dönem olanakların ve tehlikelerin arttığı dönemdir. İşte hem bu olanakları karşılayabilmek, hem tehlikeleri göğüsleyebilmek için güvenlikli çalışmayı artırmamız esastır.

Hangi ülkede, hangi dönem altında olursa olsun, sömürücü sınıfın hakimiyetinin sürdüğü düzende, komünist partisinin illegal çalışması vardır. Parti, devrimci durum koşullarında, çekirdek denilen ana parti çalışmalarının sarsılmazlığına daha dikkat etmek durumundadır. Yalnız, olması gereken, ''partinin 9.Kongre kararlarına uygun olarak güvenlikli çalışma yapıyoruz'' diye kafaları kuma gömmek, ya da sonuçta düşmana sır vermeye hizmet edecek olan güvenlikli çalışmayı tavsatmak değildir.

Atılgan ama sağlam

Her zaman akılda tutulması gereken 3 temel nokta vardır: Bunlar:

a. Düşman her zaman her yerdedir.

b. Düşmana ser ver, ama sır verme.

c. Unutma zafer ancak bedel ödenerek kazanılır, korunur.

Güvenlikli parti çalışmasının teorik, pratik eğitimle yakından bağı vardır. Bu eğitim,

a. Hayat içinden kazanılan deneyimleri parti içinde yayarak,

b. Konu ile ilgili güvenlik artırıcı önlemleri geliştirici teknik vs. bilgileri takip ederek, parti çalışmasında yeni teknolojilerin kullanılmasını, öğrenilmesini sağlayarak yapılabilir.

Komünistin hedefi burjuva düzeni devrim yoluyla değiştirip, komünist toplumun kurulmasıdır. Devrimci yöntemlerle düzeni değiştirme kavgası yürüten bir parti, daha baştan düşmanın her tür saldırısıyla karşı karşıyadır. Düşman marksist ideolojiyi savunan örgütü çökertmek, işlevsiz hale getirebilmek için saldırılarını yoğunlaştıracaktır.

Parti çalışması yerine getirilirken örgüt yapısına zarar gelmesini önlemek için bir takım deneyimlerden çıkarılmış basit önlemlere uymak gerekir. Bu kurallara uyulursa düşmandan gelecek çok saldırı önlenebilir ya da az zarar görmek sağlanabilir. Bu basit kuralların bazılarını sıralamaya geçmeden önce, *İşçinin Sesi Yayınlarından* çıkan 'Güvenlikli Çalışma' kitabını yoldaşların okumalarını öneririz.

Parti, devrimci durum koşullarında, çekirdek denilen ana parti çalışmalarının sarsılmazlığına daha dikkat etmek durumundadır. Olması gereken, ''partinin 9.Kongre kararlarına uygun olarak güvenlikli çalışma yapıyoruz'' diye, kafaları kuma gömmek ya da sonuçta düşmana sır vermeye hizmet edecek olan güvenlikli çalışmayı tavsatmak değildir.

1. Yaşadığın evi, işyerini, kullandığın ya da yönetttiğin demokratik yığın örgütünü her zaman temiz tut. Örgütsel bilgi, belge vs. buralarda saklama.

2. Örgütsel bilgi, belge vs.nin geçici bir süre için sende beklemesi gerekiyorsa, mutlaka güvenilir yerlerde muhafaza et. Sürekli olarak aynı yerleri kullanma.

3. Toplantı yaparken, buluşmalara giderken çok dikkatli ol. Düşmanın izleyebileceğini düşünerek takip kesici yöntemler, tehlike, tehlikesizlik vs. işaretleri kullan.

4. Buluşma ve toplantı yerlerini sürekli değiştir. Ön çalışma ile bu işlevi görebilecek onlarca yer belirle, güvenilirliğini araştır. Başkalarının (yoldaşların, ya da diğer örgütlerin) kullandığını tahmin ettiğin, ya da öğrendiğin yerleri kesinlikle kullanma.

5. Örgütsel yazılı bilgi, döküman tekli görüşmeler yolu ile (bu alışverişe yönelik) yap ve al ya da teslim et. Parti toplantılarına döküman vs. götürme.

6. Senin çalıştığın alanı ilgilendirmeyen hiçbir örgütsel bilgiyi öğrenmeye çalışma. Biliyorsan unut. İnsan bilmediği bir bilgiyi başkasına aktaramaz.

7. Örgütsel ilişkilerini, bilgilerini açıktan yazışma, telefon vs. yolu ile yapma.

8. Örgüt içi iletişim için, kullanılan araç ve taşıyıcıları dikkate alarak şifreleme yöntemeni uygula.

9. Bir kominist partili için örtü çok önemlidir. Yaşadığın yer, gelir durumun, ilişkilerin vs.açısından mutlaka önceden iyi düşünülmüş bir örtüye sahip ol. Örtünün açığa çıkabilir olduğu durumda, en kısa sürede yer değiştir, yeni örtü kur. Ayrıca buluşma, toplantı, eylemlere vs. giderken önceden örtünü planla, karşılıklı anlaş.

10. Bir yoldaş, çalıştığı birim dışındaki örgütsel bilgileri, şemaları bilmemeli. Bir yoldaşın parti ile örgütsel ilişkisi sadece sekreteri aracılığıyla olur. Paralel ilişki kurmak tüzük suçudur. Parti güvenliğini tehlikeye atar. İlişkinin koptuğu durumlarda belirli bir süre parti, ilişki kurmamış ise sırf kopan bağı sağlamak için geçerli olabilecek haber vs. bırak.

11.Toplantılara, eylemlere vs.giderken, gidilecek bölgeye uygun, dikkat çekmeyecek kılık kıyafetlerle git.

12.Örgüt merkezi bütün üyelere ait en detaylı bilgilere sahip olmak zorundadır. Bu nedenle örgüt içi kanaldan bu bilgiler her yoldaş tarafından merkeze iletilmelidir.

13.Partinin özellikle güvenlik, teknik, mali olanakları o alanda çalışan kadronun dışında kesinlikle bilinmemelidir.

Yukarıda sıralanan kuralların dışında da yaşamın içinden çıkmış ya da çeşitli araştırmaların sonucunda ulaşılmış daha pek çok uygulaması kolay olan, ama ciddi düzeyde güvenlik sağlayan yöntemler vardır. Bu bilgi ve deneyimleri parti yaşamına aktararak düşmanın darbe vurmasını engelleyeceğiz. ●

E-Mail adresimiz: http://members.aol.com/mesajis

Web Site adresimiz: http://members.aol.com/TKPIS